

En saga ...

Under Röda Vingar

*Ett levande rollspel vecka 30, 2001.
Wermlandsgillet.*



Under Röda Vingar

Presenteras av Wermlandsgillet

Arrangörer



Andreas Nyström

Gymnasielärare i fysik och engelska

andreas.nystrom@xpress.se

054 - 83 01 72, 0704 - 82 38 07



Michael Wermelin

Miljökonsulent

archangel@telia.com

054 - 18 05 14, 0709 - 24 29 82



Per-Anders Westin

Datalärare och tekniker

perka@xpress.se

054 - 21 72 48, 0705 - 23 48 84

Sommaren 1999 genomfördes det levande rollspelet Midnattseld, arrangerat av Våltmars Barn. Större delen av Våltmars Barn lever nu vidare under namnet Wermlandsgillet, och Wermlandsgillet presenterar nu, två år senare, den fristående fortsättningen på Midnattseld – Under Röda Vingar. Återigen bjuds du in att ta del i skapandet av en saga, att tillsammans med andra väva en historia, att genom din karaktär ge liv åt en uppdiktad verklighet. Under Röda Vingar gestaltar konflikten mellan det gamla och det nya, det invecklade samspelet mellan religion och politik och hur den enskilde slits mellan traditioner och nya värderingar.

Wermlandsgillet vill med Under Röda Vingar även ge deltagarna chansen att under muntra former möta de andra deltagarna utanför spelet. Spelet avslutas därför med en glad tillställning fylld med mat, dryck och diskussioner om spelets många händelser och vändningar.

Sommaren 2001 kan du bli del i en saga, en saga ingen vet var den slutar – en saga under röda vingar.

Karlstad, 1 oktober 2000.

Per-Anders, Michael och Andreas

Hemsida: urv.dimension.nu

Utskicket är tryckt i 600 exemplar på Sverok Stockholms tryckmaskin, oktober 2000.

Illustratörer: Torbjörn Planefors (Tobben) och Jenny Antonsson (Nennen)

Innehållsförteckning

Sammanfattning av lajvet	3
Prolog	4
Kampen för friheten	7
Nymarkssagan, del I	8
Minnen ur tiden	10
Sagan om Indursjön	12
Legenden om Ragnir Svipdagsbane	14
Kampen mot Tomheten	16
Nymarkssagan, del II	17
Karta	18
Imboyas fem drömmar	20
Tomhetens natur	22
Utdrag ur inkvisitionsprotokoll	25
Röda vingar över Varna	27
Imboyas sista lärjungar	29
Praktisk information	31
Roller vi söker	32
Anmälningsrutiner	35

Sammanfattning av Under Röda Vingar

Under Röda Vingar är ett levande rollspel (lajv) som utspelar sig i en påhittad sagomiljö. Med Under Röda Vingar önskar arrangörgruppen Wermlandsgillet få de som deltar i arrangemanget att känna sig helt och fullt delaktiga i en fiktiv tillvaro satt i en sagovärld inspirerad av västeuropeisk medeltid. För att kunna sträva mot arrangörernas önskan om en trovärdig sagomiljö ställer därför Under Röda Vingar höga krav på deltagarnas förmåga till engagemang, rolltolkning och förberedande insatser för arrangemanget. Arrangörgruppen ställer i sin tur upp med höga krav på sig själva gällande hela omfattningen av arbetet och det material som lämnas ut till deltagarna. Arbetet med att skapa en fiktiv men ändå trovärdig tillvaro görs inte i en handvändning utan har därför pågått sedan hösten – 99 och kommer att fortsätta ända fram till lajvets start vecka 30 sommaren 2001.

För att sträva bort från inslag som stör trovärdigheten av en konstruerad sagotillvaro kommer Under Röda Vingar inte att innehålla roller såsom knytt, svartblod, monster, trollkarlar eller roller med andra svårgestaltade förmågor. Lajvet byggs istället upp av ett komplext nät av intriger och samspel mellan människor.

Temat för arrangemanget Under Röda Vingar är konfliktsituationen mellan den traditionsbundna nationalism som präglar det gamla nymarkiska samhället och den fundamentalistiska lära som kallas tron på den Ende, vilken kommit till Nymark från grannlandet Nahra under de senaste hundra åren. Länsherren hertig Durlan Vendelkråka har bjudit in Nymarks anrika riddarordnar, som under det senaste seklet anammat tron på den Ende, och den nahranska kyrkan för diskussioner om ett enande av tron i Nymark. Till mötet har även hertigen i hemlighet bjudit in den fruktade nahranska inkvisitionen.

Under Röda Vingar sträcker sig över hela vecka 30 (23 – 29 juli) 2001. Måndagen är obligatorisk ankomstdag, tisdag är förberedelsedag och spelet sträcker sig från onsdag morgon till lördag eftermiddag. Arrangemanget avslutas sedan med en stor festlig tillställning på lördagskvällen med mat, dryck, underhållning och eftersnack. Söndagen används sedan för att packa ihop, städa och åka hem.

Prolog

miska satsningar i form av vägbyggen, utökande av flottan och satsningar inom storskalig handel har ökat de statliga utgifterna. Riksskatten, som drivits in av kronans riksskattemästare för att säkra det gemensamma försvaret, har höjts betydligt för att täcka kostnaderna för de tidigare nämnda satsningarna. Rikstinget har med knapp majoritet stött dessa skattehöjningar. Och vissa av läns herrarna och fruarna har utan samtycke fått sett sina pengar försvinna in i projekt som inte kommer deras län till del. Den som protesterat mest mot dessa politiska förändringar är läns herren av Varna Län, hertig Durlan Vendelkråka. Då Varna län ligger i sydväst och har vare sig kust eller tillgång till den planerade handelsexpansionen finner Durlan Vendelkråka få fördelar med kronans idéer.

Utöver de rent politiska spänningarna som råder i Nymark, så gror även splittring inom synen på hur tron på den Ende ska utvecklas i riket. I de religiösa leden, företrädesvis bland riddarordnarna som under 900-talet anammade tron på den Ende, tolkas den religiösa skriften Execlon olika. Splittringen inom religionen är kännbar och många blickar söderut mot Nahra och avundas den statskyrka och enighet som råder där. I Nahra är tron på den Ende en starkt etablerad samhällskraft som vid sidan av den fristående inkquisitionen och konungamakten utgör den tredje och mest inflytelserika institutionen i form av den nahranska kyrkan. Makten i Nahra är således fördelad på tre, av varandra fristående, institutioner.

Tron på den Ende nådde fort städerna, adeln och de högre samhällsskikten i Nymark, men ute på landet har spridningen av tron gått trögare. Förvisso är den gamla druidreligionen så gott som borta men i avlägsna byar och uppe i norr har den ännu några få anhängare. Kraven på en religiös enighet har vuxit sig starkare inom riddarordnarna under årens lopp. Grundandet av Nymark, de stora krigen och enandet av de sju länen och den urgamla författningen sitter djupt rotad i hjärtat på nymarkarna, och de enskilda och mer eller mindre oberoende ordnarna avspeglar väl grundtanken om de sju fria men ändå enade länen.

Tidigare har det gjorts några försök att ena trons anhängare i Nymark till ett större samfund, men allt för få ordnar har slutit upp för att enandet skulle nå ut till hela landet. Därtill har parterna undvikit ett enande som skulle splittra landets religiösa och inflytelserika grupper. De enande krafterna tycks ha starkast fäste i de södra länen som har bäst kontakt med Nahra. Inte helt oväntat står de mest traditionsbundna och nationalistiska krafterna att finna i Nymarks nordvästra län Hjortrike. Nymarks mest inflytelserika och anrika orden, Björnorden, har hittills motsagt sig varje form av kyrkligt enande som inneburit ett hot mot den självständighet och tolkningsfrihet som hittills funnits i landet. För Björnorden har försvaret av Nymark och närheten till folket varit den största ledstjärnan, och ordens stolthet över historiens segrar genomsyrar hela dess organisation. De mest kritiska

TIDSLINJE

C. 500 fN - c. 200 fN

Folkvandring norrut över floden Varna. En kallare period som får floden att frysa till om vintrarna och därmed möjliggör överfart. Tiden benämns Folkvandringstiden i historiska texter.

År 0

Den store Nefridis enar ett antal öriken i haven långt öster om Nymark och Nahra under ett gemensamt styre som kallas de Nefridiska stadsstaterna.

C. 100 eN - c. 200 eN

Svartfolk väller fram från bergen och skogarna i väster norr om floden Varna. Svartfolken etablerar en rad småriken mellan bergen och kusten. De människor som flyttade norrut under den stora folkvandringen blir nu helt avskurna från kontakt med folket söder om floden Varna.

107

Riket Nahra bildas bland annat för att möta hotet från svartfolken i norr. Svartfolken stannar dock norr om floden Varna och endast små skärmytslingar sker mellan nahraner och svartfolken.

C. 200

Människorna har nu pressats norr om Nordfloden och tar där slutligen sina boningar i de karga Nordmarkerna. Svartfolken nöjer sig med landet mellan Varna och Nordfloden, det område som senare blir Nymark.

274

Den Endes profet, den upphöjde Imboya, predikar om den Ende för första gången i byn Illmanon i Nahra.

302

Imboya dör vilket leder till en explosionsartad utbredning av tron på den Ende i Nahra.



De senaste årens politiska förändringar i Nymark har föranlett en häftig diskussion i rikstinget om regentparets ingripande i rikspolitiken. Sedan landet grundades har regentparet endast agerat befälhavare i krig eller större och omfattande kriser. Kronans makt har hittills endast varit att representera Nymark och samla hertigdömena till rikstinget. Men det nuvarande regentparet har under sin regenttid tagit mer och mer kontroll över landets styre, och rikstinget har i knapp majoritet röstat för dessa förändringar. Stora ekono-

av de södra ordnarna anklagar Björnorden för att fortfarande hålla sig med duider, som i gamla dagar, men orden har endast mött denna kritik med tystnad. Björnorden har numer droppen med i sitt heraldiska vapen och länsherren i Hjortrike har dementerat alla rykten om hednariter och samarbete med den gamla trons anhängare.

Avsaknaden av en statskyrka i Nymark har lett till att läran tolkats och spridits av enskilda missionärer och riddarordnar. Läran är trots allt endast ungefär hundra år gammal i Nymark och ännu har inga sammanslutningar mellan ordnarna kommit till stånd. Varje läns urgamla ordnar har under det senaste århundradet omformats till riddarordnar i den Endes tjänst.



I Nymarks sydvästra län, Värna län, beslutade hertig Durlan Vendelkråka att råda bot på den religiösa stagnation som etablerats i Nymark och med nahransk rådgivning söka ena de enskilda



riddarordnarna under en fana. I det officiella bud hertigen sände ut kallade han alla nymarkiska ordnar, en delegation från den nahranska kyrkan samt envar ur rikstinget som önskade närvara för observation. Svaren lät inte dröja på sig. Den nahranska kyrkan var visserligen tillfrågad sedan tidigare men de flesta av Nymarks riddarordnar svarade att de skulle komma till ett sådant möte. Regentparet av Nymark lät hertigen veta att de inte önskade delta eftersom de religiösa frågorna inte var av direkt intresse för kronan. Dock skulle en liten delegation skickas som observatörer. I ett tillägg som skickades efter det första svaret varnade regentparet hertigen för att agera i Nymarks namn. Inga avtal skulle kunna ingås utan rikstingets godkännande. Hertigen brydde sig dock föga om detta då han ansåg att religiösa frågor inte hade med rikstinget att göra.

Regentparet började nu en idel brevväxling med de andra länsherrarna för att höra vad de tyckte om hertigen av Varnas kallelse till deras riddarordnar. Ekeslätt och hertiginnan Benida Solblide svarade i ett kort brev att om Ekeslättis orden ville bli del av en större sammanslutning så var det deras sak. Hennes intressen låg inte i detta utan religionens göromål fick skötas av dem som ansvarade för den.

Från Vildskog och hertig Meclian Skimmerbrand kom svaret att ett sådant möte var acceptabelt så länge inte beslut fattades som påverkade annat än organisationen av riddarordnarna, samt att rikstinget blev ytterst ansvarigt för det formella beslutet i efterhand.

Hertig Kaldar Svipdagsbane af Hjortrike svarade följande: ”Då hertig Durlan Vendelkråka söker en andlig ledning eller inriktning för hela riket är det inte mer än rätt att ordnarna skall delta. Björnorden skall komma och de kan, om så önskas, också föra Hjortrikes talan vid behov. Jag vill dock genast betona vikten av att deras majestäter regentparet uppmärksammar tendenser vid detta möte som kan komma att skada den nationella friheten och därmed den urtanke varmed detta rike skapades. Sådana yttringar vill jag inte ha att göra med utan hoppas att detta endast innebär en avstämning av Execlons budskap och en färdriktning för tron.”

Hertig Merthin af Mordimshöjd af Forsrike hade redan innan denna kallelse ivrigt brevväxlat med regentparet. Merthin hade under flera år protesterat mot kronans expanderande handelsvägar i Ekeslätt, Kungsmark och Rodes Län. Inget av denna utbyggnad kom honom och hans län till del. Tvärtom började Forsrikes köpmän få svårt att konkurrera med de sydligare länen och då framförallt Rodes län. Men Forsrikes hertig svarade konungen angående den religiösa träffen, att Forsrike ogärna såg att dess riddarorden kunde komma att ställas under något annat styre än sitt eget. Merthin uttryckte det så att Nahrans inflytande på detta möte måste uppvägas och därför var Forsrikes röster behövda. Forsrikes riddarorden skulle komma.

Den äldre hertig Gallmar Rävkaft af Rodes län mottog vid sin sjuksäng regentparets förfrågan rö-

303 Oberon Valsaiamorg af Marthadoria och Kontanidel grundar kyrkokapitlet, inkvisitionskapitlet grundas av Karnaug Iseldorm af Bestrado och munkkapitlet grundas av soldaten Borek Henf.

Detta år blir senare år 0 i den nahranska tideräkningen.

C. 490 Det fria folket i Nordmarkerna påbörjar stridigheter mot svartfolken. Striderna är mest små skärmytslingar strax söder om Nordfloden.

498 - 503 Krig mot svartfolken över hela den region som senare blir Nymark. Tidsperiod benämns i historiska texter som hjältarnas tid.

502 Kriget mot svartfolken når sin höjdpunkt. Svartfolken förlorar slag efter slag mot människorna. Alverna förlitar sig till skogarna och för där ett gerillakrig med stor framgång. Svartfolken samlar sig i skogarna och bygger upp försvarsverk.

503 Svartfolken är slagna öster om de stora skogarna och människorna anser kriget avslutat och vunnet.

504 Nahra sänder en delegation till de åtta härförarna i norr. Sändebudet kommer med den Nahranska kungens vilja att åter styra över folket i norr. Sändebudet skickas hem.

504 Slaget vid Vres. Edana Vildros och Hagflann Stormfarnes arméer segrar över den nahranska hären. Edana och Hagflann blir Nymarks första regentpar. Nymark utropas.

C. 650 Metallfyndigheter hittas i bergen i väst och ett flertal människor bosätter sig vid bergen och enstaka byar byggs.

rande Durlans möte. Hans hustru, den mycket yngre Daldina, som numer handhar alla offentliga göromål, skrev ett svar till regentparet: ”Det gläder oss att deras majestäter personligen är intresserade av säkrandet av tron i riket. Alltför länge har vårt land varit utan religiös ledning och gemensamma mål i tron. Vi från Rodes län välkomnar detta möte å det varmaste och ser med tillförsikt på dess resultat. Våra nahranska bröder och systrar är ytterst välkomna för att med sin visdom bereda vägen för en efterlängtd sammanslutning.”

Konungen av Nymark och tillika hertig av Kungsmark Raudim Stormfarne och hans prinsessa Isolma begrundade noggrant alla de svar som strömmade in från riket. Kungsmarks kallade riddarorden skrev också brev till regentparet och uttryckte sitt bifall till kallelsen. Regentparet beslutade att skicka en representant till mötet och skrev till hertig Durlan Vendelkråka om detta beslut.

Hertig Durlan Vendelkråka överlade under vintern med sina rådgivare och med besökande rådgivare från riddarordnar och andra läns herrar. Kallelsen hade mottagits väl runt om i riket men fortfarande fanns det de som inte gillade tanken på en större religiös ening, utan föredrog att ha frihet i denna sak. Vidare, till hertigens förtret, visade ett fåtal personer i sina brev att de misströdde hans ärlighet i de religiösa frågorna eftersom hans politiska makt begränsats av kronans allt mer omfattande inflytande. Att det inte rädde någon större kärlek mellan hertig

Durlan och hertig Meclian Skimmerbrand af Vildskog var allmänt känt, men det var inte bara hertig Meclian som uttryckt oro inför detta möte. Hjortrike och Forsrike ogillade nahraner i allmänhet och dolde knappast sitt missnöje med att den nahranska kyrkan var inbjuden till mötet.

Under hösten 1000 e.N. skedde en historisk, till omfattningen ojämförbar, korrespondens mellan rådgivare, diplomater och inte minst läns herrarna själva. Hovet i Frihem hade aldrig tidigare sett så många sändebud och delegater från rikets alla hörn. Hertig Durlans inbjudan hade fått den politiska grytan att sjuda på ett sätt om aldrig tidigare skådats.

Då våren kom, 1001 e.N., stod det klart att det kommande mötet skulle bli så mycket mer än ett religiöst möte mellan Nymarks riddarordnar. Den politiska uppladdningen året innan krävde en uralldning av alla de motsättningar som byggts upp under det nuvarande regentparets tid, och menings-skiljaktigheterna mellan läns herrarna hade svårt att hållas tillbaka. Önskat eller oönskat av hertig Durlan skulle nu hans möte komma att betyda mycket mer än bara en ansträngning till att ena ordnarna i de religiösa frågorna. Många frågar sig dock om hertigen inte mycket väl förutsett detta och önskat den turbulens som nu uppstått. Klart är i alla fall att de politiska undertonerna och intrigerna som spunnits de senaste åren kommer att ha stort inflytande på mötet. Närvaron av den nahranska kyrkan har också gjort att de gamla nationalistiska känslorna kommit i dagen, men

långt ifrån alla delar den gamla misstron mot nahranerna. De sydliga länen har under de senaste årtiondena knutit nära förbund med Nahra i handelsavtal och inte minst märks detta i Nordhamn, där majoriteten av stadens styrande utgörs av nahraner.

De flesta av de politiskt engagerade adelsmännen i Nymark känner att det gamla stabila systemet ersatts av ett annat slags stillestånd, ett lugn som inte är ett lugn utan snarare en tystnad innan dånet av kraftiga förändringar. Men deras oro är kanske obefogad. Det politiska klimatet i Nymark är förvisso i förändring men det kanske bara är en tillfällig nödvändighet, en förbipasserande vind som snabbt kommer att lägga sig. Är detta då en historisk skiljeväg för Nymark, där det gamla ställs mot det nya? Där den gamla känslan för riket och stoltheten för historiens bragder ställs mot trons allt mer ökande inflytande, och den ökande handeln med Nahra medför rikedom och välstånd? Eller är det bara en tillfällig fläkt av politisk oro som manifesterat sig i den intrigspinnande hertigen av Varna län?

Av de inbjudna till mötet i Varna tackade de flesta ja, men fler skrev till hertigen och önskade deltaga. Somliga fick ja, andra fick nej och ytterligare några andra beslöt sig för att resa dit i hemlighet. Hertig Durlan skulle komma att bli spindeln i nätet men fler trådspinnare än han kunnat räkna med skulle dras till hans möte och alla spelade inte samma spel som hertigen.

- 669** Första Reningen i Nahra. Tungt rustade soldater söker genom skogarna i västra Nahra efter druider och alver. Mindre strider förekommer och många alver flyr norrut till Nymark, resten gömmer sig i skogarna. När de nahranska soldaterna inte finner fler fiender lämnar de området.
- 692** Nefridska stadsstaterna etablerar sin första handelsstation i Nahra.
- 714** Andra Reningen i Nahra. Denna gång med större styrkor och denna gång drar sig inte soldaterna sig tillbaka förrän de dödat eller fördrivit alla alver, druider och kättare från Nahra.
- C. 770** Många av de människor som bor vid bergen i väster om Nymark flyttar österut då metallerna tar slut.
- 813** Mindre enheter med svartfolk gör räder i nordvästra delen av Nymark. De blir snabbt tillbakadrivna över bergen av Björnorden.
- 850 - 890** Svartfolksrader från bergen in i Nymark. Alla ordnar utom Ekeslättas deltar i försvaret av Nymarks västra regioner. Räderna upphör plötsligt 890 utan given anledning
- 893** Relationerna mellan Nahra och Nymark förbättras. Handelsavtal mellan de södra länen Ekeslätt och Varna, och Nahra.
- 902** Den Endes missionärer grundar sitt första församlingshus i Nymark. Detta efter medgivande av Kronan som tillåter verksamheten i Frihem.
- 925** Nymarks första kyrkan byggs i Frihem.

Kampen för friheten

*Här ges texter som handlar om tiden innan Nymarks
bildande och landets fem hundra år gamla historia.
En kärlek till traditioner och en ovilja att rätta sig
efter andras vilja har gjort att det nymarkiska folket
alltid kämpat för sin frihet.*



Nymarks- sagan, del I

Skrivet av den kände historikern Anvar Sterna.

fästenas vallar och byarnas pallisader, men mot vad man skyddade sig visste ingen. Istället sökte sig dessa människor norrut, mot de stora skogarna och fälten norr om floden Varna. Vid den här tiden var luften kyligare och vintrarna kallare, och den föränderliga floden Varna frös till is under vintern och bar det fria folkets strävan norrut. Det var början på folkvandringstiden och början på kampen för friheten.

Under flera hundra år vandrade fler och fler norrut. De valde att lämna byarna bakom sig för att söka friheten i de, av människor, orödda markerna norr om floden. De bröt ny mark i skogarna längs kusten och vid de mångtaliga sjöarna och vattendragen. Årstidens växlingar, vädrets nyckfullhet och djurens tysta visdom var de enda makter detta folk lyssnade till. Borta var herrarnas och fruarnas skatter, borta var byarnas oväsen och borta var det gamla livet söder om Varna.

Åren gick, och söder om Varna växte byarna till städer som enades de till ett land – Nahra. Nahranerna glömde bort sina kusiner som för länge sedan flyttat norrut. Och i den lilla byn Illmanon steg Imboya fram som den Endes upplyste profet. Han berättade om den Endes vilja, om hur man borde leva för att få ta del av den Endes ljus. Imboya fick många som följde honom, och kort efter hans död fanns den Endes ord, Execlon, spridd över hela det nahranska riket.

Norr om floden Varna levde det fria folket under ett växande hot från svartfolken från bergen i väster.

Svartfolken hade växt i antal och deras stinkande hålor under bergen räckte inte längre till för att hårbärgera dem alla. I stora mängder flyttade de ner från bergen i väster, österut in i skogarna. De mötte inget motstånd från människorna, som var få i antal och bodde långt från varandra. Långsamt pressade svartfolken människorna längre och längre norrut. De fick se sina gårdar brända och sina kreatur slaktade, och de flydde undan svartfolkens framfart till de karga nordmarkerna, norr om Nordfloden. Där byggde de nya gårdar och bröt nya ängar, men kvar i deras sinne fanns dock en längtan tillbaka till de rika fälten och stora skogarna i söder. 200 år efter den store Nefridis grundade de Nefridiska stadsstaterna bredde svartfolken ut sig från bergen i väster till havet i öster, från Varna i söder till Norrfloden i norr – den mark där de fria människorna förr bott. Det var slutet på folkvandringstiden.

Åren gick och ilskan hos människorna växte sig långsamt starkare. Deras förfäder hade sökt sig till ett bördigt, fritt land och nu var deras ättlingar satta likt fångar i de karga nordmarkerna. Vredesmodet ökade med varje misslyckad skörd, med varje iskall vinter utan nog med ved att värma sig grodde raseriet. Det fria folket beväpnade sig, beslutna om att återta skogarna mellan floderna. Svartfolken hade med åren blivit lata och ouppmärksamma, varken Nahranerna i söder eller folket i norr hade stört dem i nästan 300 år, och de var därför tröga i sitt försvar mot det plötsliga uppvisandet av djärvhet norrifrån. Ilskan hos det

930 Ekeslätts orden blir den första av Nymarks ordnar att ta upp droppen i sitt heraldiska vapen och öppet acceptera tron på den Ende. De kallas numer för riddarorden.

955 Nordhamn får stadsprivilegier och blir ätten Solblides säte. Nordhamn centrum för båtbyggeri.

961 Björnorden accepterar tron på den Ende och tar upp droppen i sitt heraldiska vapen. Björnorden blir därmed den sista av de sju Nymarkiska ordnarna att konverteras i sin tro.

967 Raudim Stormfarne och Isolma Solblide gifter sig och tar över styret som Nymarks regentpar.

982 Hertigen av Varna län börjar bygga en stenbro över Varnafloden vid Uldvinsborg för att förenkla handeln med Nahras nordliga län.

983 Regentparets enda barn, och därmed kronarvinge, Elina Stormfarne föds.

992 Stenbron över Varna flod klar.

999 Hertig Meclian utökar sina länsgränser i väster, in i skogarna. hertig Durlan Vendelkråka rasar mot Meclians tilltag då delar av annekteringen ligger närmare Varna än Vildskog.

1001 Ett stormöte i den Endes namn har kallats av Durlan Vendelkråka, hertigen av Varna län. Ett enande av tron i Nymark ska ske.



Rångt före det krigiska skede som kom att benämnas hjältarnas tid, långt före den store Nefridis reste runt haven och långt före Nymark, bodde människor i stort antal söder om floden Varna. Platsen var bördig, varm och säker från faror och de som levde där fann livet gott. Från bergen i väster till havet i öster ökade antalet byar och städer med åren i samma takt som det välmående folket – men alla var inte nöjda. Alla ville inte bosätta sig i byar och underordna sig någon herres eller frus makt. Herrarna och fruarna lovade säkerhet innanför

fria folket växte till vrede, och vreden växte till ursinne. Det var början på hjältarnas tid.

Ur de små grupperna av människor norr om Norrfloden steg åtta ledare fram. Uldvin, Sigrid, Indur, Edana, Hagflann, Raugnir, Alfhild och Rode var beslutsamma och stora hövdingar, och folket följde dem söderut mot svartfolkens boningar. Under åren som följde drev människorna undan svartfolken. Många människor dog under de oräkneliga striderna mot svartfolken, men varje fallen kämpe gjorde dem starkare och mer beslutsamma i sitt värv. Dåden åstadkomna av de åtta männen och kvinnorna under kriget mot svartfolken var många, och de kom att kallas de främsta av hjältar. När väl landet mellan floderna åter var fritt från svartfolkens horder kom resten av folket vandrande ner från norr för att bosätta sig där deras förfäder haft sitt hem innan svartfolkens härjningar. En liten skara stannade dock norr om floden då de funnit kärlek för nordmarkernas karga vidder.



När nahranerna fick bud om hur svartfolken blivit körda på flykten av kusinerna från norr skickades genast bud från kungen av Nahra till de åtta ledarna. På en ljunghed vid Indursjöns södra strand träffade de åtta härförarna sändebudet från Nahra. Sändebudet delgav de samlade härförarna den Nahranska kungens vilja att åter styra över sina fränder från norr. Kungen skulle med sina arméer skydda folket i norr från ytterligare räder från svartfolken och vägleda dem i den Endes lära, för vid den här tiden hade profeten Imboyas läror förkunnats i Nahra i nära 200 år. Det Nahranska sändebudet skickades hem med hälsningen till kungen av Nahra att det fria folket nu kunde skydda sig själva, och att de inte behövde andlig vägledning.

Kungen av Nahra blev vred av svaret och skickade genast en välrustad armé över Varna för att stävja de upproriska släktingarna. Den nahranska styrkan mötte Edana Vildros och Hagflann Stormfarnes obetvingade styrkor vid slätten där byn Vres ligger idag. Sammandrabbningen var över på en halv dag, och de mångtliga och välrustade nahranerna led ett väldigt nederlag mot Vildros skickliga bågskyttar och Stormfarnes rutinerade sköldkrigare. Allt sedan slaget vid Vres har inga beväpnade nahraner korsat Varna.

Under festligheterna som följde på slaget vid Vres beslutade de åtta hjältarna för att ena det befriade landet och ge det namnet Nymark. Nu kom det sig dock att de inte kunde göra upp om vem av dem som skulle styra över Nymark som regent. Stora tvister hotade att bryta upp den färska överenskommelsen och ingen utom den gamle mannen Delegar Vise fann på råd. Den älderstigne Delegar bryggde en kärleksdryck vilken han blandade i de två största av hjältarnas, Vildros och Stormfarnes, varma vin. Under vinets rus fann de bägge krigarna tycke för varandra och de övriga sex länsherrarna och fruarna skyndade att viga Edana och Hagflann och benämnde dem Nymarks första regentpar. Var och en av härförarna fick sedan en del av Nymark att styra över som sitt eget, och de kallade dessa stycken för län och sig själva för länsherre eller länsfru. De tog sig ättenamnen Vendelkråka, Solblide, Skimmerbrand, Svipdagsbane, af Mordimshöjd och Rävkaft,. Allt sedan dess har ätten Stormfarnes, med Vildrosen som vapensköld, härskat i Kungsmark och som regenter över det fria Nymark. Det var slutet på hjältarnas tid och slutet på kampen för friheten.

LEXIKON

Abbot

Högsta titeln i ett nahranskt munkkloster. Abbotarnas råd är tolkare av Execlons budskap som sedan förmedlas till den nahranska kyrkan.

Adel

Person av frälseätt. Oftast av mycket gammal familj som styr ett landområde under mycket lång tid. Finns i både Nymark och Nahra.

af Mordimshöjd

Länsherresläkten från Forsrike. Grundades av Alfhild af Mordimshöjd.

af Mordimshöjd, Alfhild

Alfhild af Mordimshöjd var första länsherre till Forsrike och hjältinna från svartblodskrigen.

Aldon

Den flod som flyter fram i hjärtat av Nahra. Dess källor ligger nära Ilmanon och det kloster som rests vid profeten Imboyas grotta. Floden symboliserar för många nahraner själva blodsådran i landet.

Alver

Enligt den gamla druidtron ett släkte som står nära världssanden och naturen. Liknar människorna men är odödliga.

Enligt tron på den Ende en lömsk avbild av människan skapad av Tomheten för att leda människorna bort från den Endes ljus och syfte. Utrotades i Nahra under den senaste reningen.

Balans

Enligt den gamla druidtron ett mått av ordning som måste upprätthållas om inte världen skall förstöras.

Baron

I Nahra den lägsta och ärflika adelstiteln i den högsta adelsklassen, kronvasallerna. Är befriad från skatt, har rösträtt i konungaval och rättighet att ta upp skatt i sin förlåning.

I Nymark den lägsta och icke-ärflika adelstiteln. Undersåte till länsherren som har titeln hertig. Betalar skatt till länsherren. Titlarna greve och baron ersatte den gamla fogdetiteln under det senaste århundradet.

Minnen ur tiden

Stenen är kall mot min hand, runornas mönster skrovliga och nötta av tiden. Mossan är fuktig på nordsidan där solens strålar aldrig värmt stenens gråa hud. I gläntan är tystnaden konung. Här träder endast djuren in året runt. För att dela dess frid? Jag vet inte, men själv finner jag ej längre den frid jag fann här i forna dagar. Gräset har slutat att växa kring stenarnas fötter där de står, ensamma, tysta och övergivna. Det tycks mig som om dagens skymning inte bara är gällande nu, i detta ögonblick. Denna skymning är mer än så, en



kommande skymning för vår tid. I horisonten samlas molnens mörka legioner. Det känns inte som en slump att skymningen är mörkast i öst, ej heller att molnen är komna därifrån.

Från kullens krön skådar jag inte längre ut över skogens gröna toppar. Inte heller sjunger fåglarnas kör bland lövverkens salar. Nej nu är blicken skymd av resta murar och boningar av sten och stål. Skorstenar är resta mot himlen och blåser ut en rök som skrämmer alla fåglars sång. Av stigar och bäckar har det blivit leriga, slingrande och stinkande färör karvade ur den sjuka marken i staden. Stanken hänger tung runt dess hopträngda liv. Här har alla andar flytt, utom de osaliga skuggor som nattetid skänker marorna till stadens folk. Dags att gå vidare.

Jag minns ännu då det låg en damm där nere, varm och full av liv. Där simmade gyllenkarp och silverål. Där dansade tranor i dimman vid dess stränder, då vårmorgnarna var kalla och gräset ännu ej grönt. Idag är vattnet brunt och dött och lera kantar dammens stränder. Folket i staden har upptäckt att deras avskräde ännu en tid får plats på dammens botten, som om de trodde sig kunna göra sig av med den stank de lever i.

Det hela började så som jag alltid sett det börja. Här fanns en gång en liten by av fridsamma människor. De levde av skogen men i balans med den och de suktade inte efter palats eller rikedomar. En dag kom en man som kallade sig präst. Hans lärdomar var stora och han talade visa ord. Människor lyssnade till

Baroni

I Nahra ett län styrt av en baron. Såväl titeln baron som baroniet går i arv.

I Nymark ett område inom ett län där en baron ser efter länsherrens intressen, driver in skatt och beskyddar trakten. Barontiteln går inte i arv utan ny baron utses av läns-herren (hertigen).

Bergen

Väster om Nymark och Nahra utbreder sig en stor bergskedja i nord-sydlig riktning. Eftersom detta är de enda berg av denna storlek folken känner till kallas de i de bägge länderna kort och gott för "bergen".

Bestrado

Länshuvudstad i baroniet Bestrado i norra Nahra. Den nahranska inkvisitionens huvudfäste ligger också här.

Biskop

Högsta titeln inom den nahranska kyrkan. Biskoparnas råd är högsta beslutande organ inom kyrkan och samtliga biskopar sitter också i riksrådet.

Björnorden

Nymarks största och mest inflytelserika riddarorden. Det är likaså landets äldsta orden. Belägen i nordvästra Hjortrike i anslutning till ätten Svipdagsbanes fäste utanför köpingen Timmerhed. Björnorden var den sista av ordnarna som tog den Endes budskap till sig och det så sent som 961 eN. Orden är konservativ och vördar traditionerna mer än något annat. Kritiska röster från sydliga ordnar anklagar Björnorden för att fortfarande hålla sig med druider och hålla uppe de gamla hedniska traditionerna, något som endast bemötts med tystnad från orden.

bleka folket, Det

Mytiskt folkslag som kom från ett rike väster om bergen. Vid fåtal tillfällen i Nymarks historia har de sagts visa sig för människor. Senaste fallet beskrivs av baron Alblek Duanherg af Silverhed och skulle ha inträffat i den nya förläningen Silverhed i Vildskogs län i de nya markerna strax intill bergen.

honom eftersom han tog sig tid att lyssna till dem. Han talade om fjärran länder och stordåd utförda i sin guds namn. Som om detta folk behövde stordåd. Men han vann folkets hjärta eftersom han förde med sig köpmän med fina tyger och varor från de platser han talat om. Hans budskap talade bara om människorna och han väckte deras girighet och självgodhet. Prästen lärde dem att inget var högre än människan och att hon var kronan i världen, det högsta av alla liv och att människan skulle forma världen efter sin egen tanke, inte efter skogens andar eller druiderna vilja. Många glömde nu det gamla förbundet och skyndade sig att tillbe prästens gud. Det dröjde inte länge förrän fler människor anlände till trakten och byggde ett kapell åt prästen och hans följeslagare. Sedan byggdes muren. Muren, sade folk, skulle skydda den lilla

staden mot skogens favor och hemskheter. Jag minns ännu den tid då folket strövade under stjärnorna och sjöng tacksånger till marken och träden. Ingen rades då de vilda djuren och nattens mörker. Men när prästen kom vaknade skräcken för naturen hos människorna. När till sist så muren stod klar kom det även soldater klädda i stål österifrån. De körde ut de som inte ville följa den nye prästen till hans kapell och de högg ned skogarna runt staden för att bygga sig ett fort. Ännu kan jag höra trädens klagan över dessa skövlingar. Obalansen som staden skapat är långt större än vad jag någonsin kunnat föreställa mig.



Därför vandrar jag nu norrut. Det finns fortfarande platser där druiderna samlas och lovordar den världsande som är upphovet till allt. Det finns ännu platser där inte soldater marscherar och yxor far fram för att skövla. Det finns fortfarande platser där människor lever som en del av helheten och allt, en plats där balansen ännu vilar och jag kan finna ro.

Borasanter

Länshuvudstad i greveskapet Borasanter och den Nahranska kyrkans huvudfäste. Här finns landets äldsta kyrka och profeten Imboya begravdes här.

Citadellet

Namn i folkmun på inkvisionens starkt befästa huvudsäte i staden Bestrado i norra Nahra.

Dialogen

Stort kapitel i Execlon som handlar om Imboyas samtal. Dialogen utgör tillsammans med Drömmarna den ursprungliga Execlon som skrevs medan Imboya levde.

Droppen

Inom tron på den Ende metafor för renhet och klarhet. Droppen representerar klarhet och upplysning i den Endes ljus. Droppen visar också på den renhet som på olika sätt tar sig uttryck i religionen.

Drottning

I Nahra landets politiska ledare framröstad av riksrådet. Kvinnlig titel. Endast den framröstade regenten får titeln konung eller drottning. Gemål erhåller inga nya titlar.

I Nymark landets politiska ledare om denne är den kvinnliga arvingen efter regentparet. Hennes gemål tituleras prins.

Druid

Druider tillhörde den gamla naturnära religionen i Nymark och Nahra och var religiösa ledare för denna tro. Det sägs ännu finnas kvar rester av denna religion i avlägsna delar av framförallt nordvästra Nymark.

Ekeslätt

I Nymark det län som grundades av Sigrig Solblide. Länet ligger vid kusten och dess nya huvudstad är Nordhamn. Här byggs de allra flesta nymarkiska fartyg.

Sagan om Indursjön

Så som den berättas på värdshuset i Ljungadjupe



Iur Indursjön kom att vara, är en historia från så långt tillbaka att ingen riktigt kan säga när, för tidens slöjor har svept sig kring denna händelse. Om så var människors önskan vid denna tid att de vill förglömma denna händelse, förtäljs ej, men lyssna nu noga, ty berättelsen är märklig och väl värd att bevara.

Den stora Indurfloden flöt en gång obehindrat ner genom landet sydvart, då fanns en slätt där Indursjön nu ligger. Om man besteg en av de få kullar som fanns kunde man se långt över de böljande gräsbevuxna markerna, ett frodigt land men också öppet för de grymma vindarna som här fritt tog sin nomadiska boning var helst de behagade.

Bland de människor som levde i byarna norr om denna slätt, inne i de stora skogarna, fanns en kring-

vandrande man, en jägare kallad Vanteg. Han var storvuxen och ännu fanns det spår av svart i hans nog så vita skägg. Hans önskan var att veta. Han var en sökare av kunskap och därför gav han sig iväg en dag ut på slätten med en åsna i följe. I skogarna hade folk hört över vindens tjut, ljud av sång, rytmiskt sporda ord men ingen hade någonsin kunnat knyta detta till någon. Vanteg såg icke heller till något annat under sin första dag än detta hav av rörelse som stundtals svepte honom upp till höften, långa vassa blad.

Jägaren slog läger och till ljust av de första strålarna hördes nu åter sång. Ivrig skyndade Vanteg iväg men fann intet spår av sångarna, besynnerligt sade han till sig själv och insåg att kanske vinden kunde bära denna sång långt över slätten och hans resa måste fortgå. Vid andra dagens slut slog han läger vid en kulle, i lä för tillfället då vindarna för stunden var nöjda att blåsa från väst, evigt ombytliga hade de under dagen vridit från norr till sydväst och tillbaka igen. Inom synhåll var nu vad som på denna slätt kunde kallas berg, även om de inte var annat dvärgar bland berg.

Tredje dagen grydde och återigen hördes sång, mången gång starkare. Vanteg besteg sin kulle och blev förbluffad, ty berget som han sett igår kväll var en boning för sångarna, i storlek som ett hus till människor och i lika proportion till dess ägare! Jättarna var klädda i mångdubbelt hopsydd skin, deras hudfärg starkt solbränd, deras hår märkligt nog skilde sig väldeliga. Rött, svart och brunt, i tofsar och löst häng-

Eld

Inom tron på den Ende metafor för ljusets vrede och den vilja att sprida ljus som utgår från den Ende och i alla människor. Eldslågan i inkquisitionens symbol är en avbild av ljusets vrede mot Tomheten.

Emir

Regenten av Kashpar. Titeln går i arv och dennes makt är i stort sett oinskränkt i landet.

Execlon

I tron på den Ende den heliga skriften. Boken tillförs material för varje generation i Nahra och dess budskap tolkas ständigt.

I Nymarks riddarordnar har hittills endast originalversionen av boken erkänts. Med originalversionen menas det som skrevs av profeten Imboyas lärjungar medan profeten ännu var i livet.

Folkvandringstiden

Den tid då folket i det som senare skulle komma att bli riket Nahra splittrades och en del av befolkningen vandrade norrut över floden Varņa. Dessa bosatte sig i det område som århundraden senare skulle komma att bli riket Nymark.

Forsrike

I Nymark det län som grundades av Alfhild af Mordimshöjd. Länet ligger vid kusten längst i norr och huvudstaden heter Vindahed.

Frihem

Nymarks huvudstad och länshuvudstaden i länet Kungsmark. Landets största stad.

Friherre

Lägsta och ärftliga adels titeln i Nahra och tillhör den lägsta adelsklassen, provinsadeln. Är inte befriad från skatt och har endast begränsad rätt till att ta upp skatt i sin förläning.

ande såsom de behagade utan synbar betydelse. Kraftiga kroppar och händer vars fingrar ensamma kunde dolt en man i sin fulla längd!

Vanteg tittade länge, oförmögen att tro vad han sett, deras kraftiga röster ljöd över landet och det var först långt därefter som jägaren rörde på sig. I tron att ingen skulle tro honom om han kom tillbaka och berättade vad han sett smög han sig närmare i skydd av mörkrets mantel i avsikt att ta ett föremål som därmed kunde bevisa hans upptäckt. Med hjärtat dånande inom sig kröp han närmare, oförmögen att tänka på annat än vad dessa varelser åt och hur de jagade, kanske en fälla stor som ett träd väntade på honom i detta nu. En fälla snarlikt hans egna för de djur han jagat? Plötsligt insåg han hur hans egna bytesdjur måste känna sig, ett rysande spred sig inom honom.

En skugga tornade upp sig framför honom, glimrande. En oklar bärnsten, nästan till midjan på en man hög men slipad tunn, fäst i ett rep att ha som halsband! Med sin kniv skar Vanteg av repet och mödosamt släpade han stenen tillbaka, lastade den på sin åsna och gav sig av norröver igen. När dagen grydde hördes ingen sång, istället var det ett mäktigt rytande och skrikande som vinden blott alltför väl

bar. Vanteg skrämdes nu av tanken på att dessa jättar kanske skulle följa hans spår och därmed i rättfärdig vrede skövla de byar han ämnade återvända till.

En desperat tanke kom till honom och han vände om, gömde sin åsna med dess last i en djup sänka och ensam till fots begav sig tillbaka mot skriken av förlust och ilska. Inom blott några timmar såg han dem där de letade febrilt på marken efter sin försvunna ägodel. Hans beslutsamhet vittrade bort i detta nu då deras ilska kunde ses med ögat, så fruktansvärda var de i all sin storlek och vrede.

Hans egen ringa kropp måste ha tett sig som en myra för jättarna, ändock såg de honom och gav upp ett samfällt rop, 'Fånga tjuven, han måste det vara, fånga honom!' Vanteg, frusen i rädsla hade sänat glömt sin plan då en jätte svepte upp marken han stod på i sin handflata, gräs och allt. Jägaren föll omkull, ligandes i vanmakt då deras röster dånade fram anklagelser om stöld. Döden väntade honom med säkerhet, jättens fingrar kunde slutas med samma kraft som fem tallar drabbar marken när de faller.

I det ögonblick som jättarna skakade av vanmakt över tjuvens tystnad om vart bytet vart gömt, ropade Vanteg: "Söker ni en tjuv, sök då icke mig utan sök den girige mullvaden som likt skatan stjal allt löst."

Förvirring utbröt bland jättarna, flera undrade hur stora dessa mullvadar var, andra undrade vad en mullvad var överhuvudtaget. Igen ropade Vanteg: "Mullvaden är stor som er fot, listig och ond, gräver sig ett bo i marken. Där jag kommer från jagas alltid mullvaden, ty om den bosätter sig nära en by stjälar den allt som finns."

Bland jättarna bröt ett flertal ut i skratt mot de som tidigare anklagat Vanteg för stöld, då det var uppenbart att han aldrig skulle kunna ens lyfta det stulna smycket, medan en mullvad, stor som en jättes fot, mycket väl kunde stjäla den. Vanteg, även om han var stark för en människa var ju i jättarnas ögon blott en mager ynklighet.

Och så var det att Vanteg fick gå i frihet efter att han berättat allt om den lömska mullvaden, därefter bar alltid vinden på en sorgsen klagan, och folken runtomkring blev förundrade över detta. Länges gestalter ute på slätten och i långa tider kunde de vindar som for över slätten bära med sig jorden som jättarna vänt upp, dessa bildade de kullar som nu finns omkring Indursjön.

Så, var det som Indursjön skapades – en jakt, på en mullvad.

Greve

I Nagra den näst högsta och ärftliga adelstiteln i den högsta adelsklassen, kronvasaller. Är befriad från skatt, har rösträtt i konungaval samt fler privilegier.

I Nymark den näst högsta och icke-ärftliga adelstiteln. Undersåte till länsherrn som har titeln hertig. Betalar skatt till länsherrn. Ersatte fogdarna under det senaste århundradet.

Greveskap

I Nagra ett län styrt av en greve. Såväl titeln greve som greveskapet går i arv.

I Nymark ett område inom ett län där en greve ser efter länsherrns intressen, driver in skatt och beskyddar trakten. Grevetiteln går inte i arv utan ny greve utses av länsherrn (hertigen).

Henf, Borek

Den tredje av profeten Imboyas sista lärjungar och grundare av klosterkapitlet. Från början en enkel soldat.

Hertig

I Nagra den högsta och ärftliga adelstiteln i den högsta adelsklassen, kronvasaller. Är befriad från skatt, har rösträtt i konungaval samt fler privilegier.

I Nymark den högsta adelstiteln och länsherrarnas titlar. Titeln är den enda ärftliga adelstiteln i landet. I Nymark är hertigarna de som utgör rikstinget och rikets högsta beslutsfattare.

Hertigdöme

I Nagra ett län styrt av en hertig. Titel och län går i arv.

I Nymark är hertigdömena de sju länen. Det finns i Nymark inga andra hertigar än länsherrarna och tvärtom. Hertigätternas rättigheter går i arv och den äldste arvingen ärver länet och titeln hertig/hertiginna.



Legenden om Raugnir Svipdagsbane

Så som den återberättas i Hjortrike.

Ur tidens djup ekar namnet på den av hjältar vars styrka och ryktbarhet var vida känd bland alla folk och inte långt efter självaste urkonung Hagflann. I vårt lands urtid grundade han sin ätt i det nordliga Hjortrike och i hans släkt föddes stora krigare att tjäna Nymark. Vi minns honom som Raugnir Svipdagsbane ty inget annat familjenamn förtäljs i historien. Hans män kallade honom för björnen, för fruktansvärd var han i sin vrede och han var storväxt i kroppen och vild i sinnet.

Det var när kriget mot svartbloden stod på sin höjdpunkt då den av människor kallade storresen Svipdag, ty få var de som kunde uttala hans rätta namn, förde sina horder österut för att krossa allt motstånd och ödelägga det fria folkets planer. Det bekom sig så att spanare ur Raugnirs armé hade skådade hur svartbloden var nära att ta sig över den stora flod som senare kom att kallas Indurfloden. Tidigare hade kriget till stor del förts på den västra sidan av floden men nu hade de mörka kreaturen vuxit i styrka och mod och samlat sig under en fruktansvärd ledare. Stor oro steg bland männen och kvinnorna i Raugnirs armé då de alla visste att österut låg landet till stor del oförsvarat ty Hagflanns trupper var långt söderut. De tidigare slagens segrar skulle med stor sannolikhet bli som ogjorda om svartbloden ryckte fram österut och inte stoppades. Männen kände sig därvid illa till mods ty de visste alltför väl att deras anförare inte skydde något som rörde sig under vare sig sol eller måne.

I vanliga fall hade de med glädje störtat sig över svartbloden men denna gång var kreaturen i överläge med minst tio mot en. Men Raugnir tvekade inte. Han visste väl att om inte svartbloden stoppades här skulle hela östern vara i fara. Med sitt hårdföra och karska sätt eldade han upp sina män och inspirerade dem tills de vrålade av stridslust och armén bröt upp och marscherade snabbt mot vadet. De färdades hela dagen och satte hoppet till att solens strålar ännu skulle bistå dem när de nådde fram. De höll ett

rasande tempo som tröttade många och osäkerheten hade tagit flera i besittning.

När de kom fram var solen gyllenröd i väster och skuggorna hade vuxit sig långa och djupa. Till sin fasa såg de att svartbloden inte ämnade vänta tills mörkret föll ty vadet över floden var nu fyllt av dem. Deras odjursvrål och snörvlande röster mötte Raugnir och hans här där de kom fram ur skogen. Det var aldrig tal om att hinna ställa upp mycket till formation för svartbloden kastade sig fram i raseri och segervisshet då de såg hur få fienden var jämfört med dem själva. De främre leden av Raugnirs här kastade upp sina sköldar till en mur medan de bakre spred sig ut mot sidorna för att bågskyttar skulle komma åt att skjuta. Denna taktik fungerade endast en kort stund för snart var flera stora troll med enorma klubbor framme och hamrade på sköldmuren. Män kastades iväg och några hamnade i det midjedjupa vattnet. Där dukade de snabbt under för fiendens överväldigande styrka. Raugnir insåg att så länge de kunde hålla stranden hade de ännu en chans. Han kallade till sig några män som tände stora eldar som flankskydd och elden skrämde även trollen, som sakta drog sig tillbaka. Svartbloden kunde inte komma upp ur floden ty vadet var smalt och på land stod Raugnirs män.

Trots att de flesta som stupade var svartblod började det ändå se dystert ut för männen ty bågskyttarna gjorde sig inte bra i den begynnande natten och svartbloden fann nytt mod i solens frånvaro. Slutli-

Hjortrike

I Nymark det län som grundades av Raugnir Svipdagsbane. Länet är det mest nordvästra av Nymarks län och huvudstaden heter Örthaga.

Hjältarnas tid

Den tid som sammanföll med svartblodskriget då riket Nymark skapades.

Ilmanon

I Nahra. Även kallad klosterstaden. Här har munkkapitlet sitt huvudsäte och här finns profeten Imboyas grotta belägen i Nahras äldsta kloster.

Imboya

I tron på de Ende, den upphöjde profeten som förkunnade den Endes ord. Levde och verkade i området kring floden Aldon och dog i Borasanter. Den heliga skriften Execlon är i sitt original skriven av Imboyas lärjungar och beskriver profetens drömmar och dialoger med den Ende och lärjungarna. Imboya blev aldrig begravd då hans kropp vid dödsögonblicket förtärdes av elden från hans ljusa själ när den lämnade kroppen, men en stor begravningsceremoni hölls i Borasanter och hålls i minnet än idag.

Imboyas bägare

Inom den nahranska inkquisitionen en avrättningsmetod för kättare. Bägaren sägs innehålla det välsignade blodet av profeten och dricks av både den dömande inkvisitorn och den dömda kättaren. Inga historiska bevis finns för att en kättare någonsin har överlevt detta straff då endast den rättfärdige sägs överleva.

Imboyas drömmar

Första delen av Execlon, den heliga skriften, som beskriver hur den Ende sände sitt budskap till sin profet Imboya.

Inbördeskriget

I Nahra. Slutade för drygt tvåhundra år sedan och landets nuvarande konstitution infördes. Delade upp adelsklassen i två grupperingar, kronvasallerna och provinsadeln.

gen fick Raugnirs män börja retirera och deras manfall ökade drastiskt då svartbloden fick fäste på stranden. De backade upp mot skogsbrynet och insåg att de inom kort skulle bli omringade. Endast hälften av dem återstod och även om de dräpt det tre- eller fyrdubbla antalet i fiender verkade slutet nu givet. Några av männen började prata om att fly medan det ännu fanns tid men de möttes av Raugnirs oförlåtliga och stenhårda blick, varvid de genast släppte alla flykttankar. Ty Raugnir hade låtit göra känt att han personligen skulle dräpa envar som försökte fly och lämna de andra i sticket. Slutligen var de omringade och de största och starkaste av svartbloden utgjorde en solid mur mot den norra sidan av försvarsringen. Åt söder, väster och öster väntade de mer feiga och usla av varelserna på att få ingripa när motståndet var krossat och moralen bruten.

Då steg mitt upp i denna svarta och obevekliga mur storresen Svipdag själv och så fruktansvärd var hans gestalt att det bildades luckor mellan honom och hans eget folk. Av de män i Raugnirs här som stod vända norrut mot denna styrka var det många som började darra och flera stycken föll på knä överkomna av fruktan och skräck. Ty där stod den mest fruktade och omtalade av alla svartbladens anförare i

egen person och han tornade upp sig över alla andra i sitt svarta majestät. I sin ena hand höll Svipdag en sex fot lång kroksabel och i den andra en sköld större än en fullvuxen man. De svarta leden började röra sig framåt. Där Raugnir stod såg han hur hans egna män började brytas ned inför åsynen allena. Viss om detta och viss om hur hela östern skulle förloras och människor dräpas och byar förödas väcktes inom honom en enorm vrede. Hans syn naggades i kanterna av ett rött töcken och hans egen utmattning rann av honom såsom bortsköljd av vatten. Ett raseri grep honom som en ylande storm, ett raseri som skulle följa hans ätt i generation efter generation. Han vrålade ut sin vrede i ordlös avsky mot dessa mörkervarelser och kastade sig framåt. Inför hans vrede vek hans män undan för honom och de som inte kom ur vägen kastade han åt sidan.

Ut mellan träden stegade han, mot hjärtat av svartbladens här. Och det sades att svartbloden, trots sin segervisshet, vek undan från honom och steg bakåt, alla utom en. Storresen själv stod fast då hans folk tog flera steg bakåt. Han själv skummade av raseri då han såg denna veka varelse som vågade utmana hans makt. Med ett vrål störtade han framåt.

De båda möttes och Svipdags enorma kroksabel föll ned mot Raugnirs sköld. Den bastanta järnskölden klövs på mitten liksom den dubbla ringbrynjan därunder, och Raugnirs underarm kapades. Men med blodet sprutande ur stumpen steg Raugnir fram, nu nästan förblindad av vrede och hat och drev sitt långa bredsvärd rakt genom Svipdags pansar och in till hjaltet genom den fjälliga buken. Storresen vacklade bakåt och föll. Bredsvärdet fastnade i kroppen men i fallet slet Raugnir den enorma sabeln ur Svipdags hand. Trots dess oerhörda tyngd lyfte Raugnir den med en hand allena och högg av Svipdags odjurs-huvud från den stinkande kroppen. Envigen var sålunda över innan den knappt hunnit börja. Vid åsynen av detta vände svartbloden och flydde fältet skrikandes. Raugnirs män ropade unisont sin ledares namn och störtade efter de flyende odjuret.

I senare tid skulle vadet kallas Svartvadet, ty marken därkring förblev svart av odjurens blod och inget gräs kom någonsin att växa där. Och Raugnir tog sig levande ur kriget och blev den förste länsherran till Hjortrike. Han tog sig familjenamnet Svipdagsbane och det sägs att än idag rinner det heta blodet starkt i denna ätt.

Indurfloden

I Nymark. Flod som rinner från Hjortrike ner genom Vildskog och Indursjön vidare in i Kungsmark och sedan ut i havet.

Indursjön

Stor sjö i mellersta Nymark. Viktig för flodtrafiken och för Ljungadjup, Vildskogs läns-huvudstad. Enligt sagan skapades den av jättar.

Inkvisitionen

I Nahra ett av de tre kapitel som skapades för att sprida tron på den Ende, de andra var kyrkan och munkväsendet. Sedan inbördeskriget en del i den nahranska treenigheten som styr landet, de andra är kyrkan och konungamakten. Inkvisitionen uppgift är att beskydda tron genom att finna, avslöja och undanröja kättare eller andra hot.

Insignubat

Inom den nahranska inkvisitionen en inkvisitors närmsta rådgivare. Besitter sakkunskaper om Tomheten och alla dess former.

Iseldorm, Karnaug

Den andre av profeten Imboyas sista lärjungar och grundare av inkvisitionskapitlet. Från början men även under återstoden av sitt liv baron af Bestrado.

Jarl

Överhuvud för de familjer av klaner som lever i Nordmark.

Kapitel

I Nahra ett av de tre kapitlen kyrkan, inkvisitionen och munkväsendet. Tron på den Ende skulle efter profetens önskan vila på tre kapitel.

Karanest

Nahras huvudstad och landets största stad. Riksrådet sammanträder alltid här.

Kardinal

Högsta titeln inom den nahranska inkvisitionen. Kardinalernas råd är högsta beslutande organ inom inkvisitionen och samtliga kardinaler sitter också i riksrådet.

Kampen

mot

Tomheten

Här kan läsas om hur Imboya steg fram ur sin grotta och spred tron på den Ende över Nabra och senare Nymark. Den Endes tre kapitel: kyrkan, inkquisitionen och munkväsendet har därefter aldrig felat i sin strävan att bekämpa Tomhetens närvaro i skapelsen.



Nymarks- sagan, del II

Skrivet av den kände historikern Anvar Sterna.

Nå Nahra varit ett rike i nära två hundra år och då det fria folket blivit körda på flykten till det kalla Nordmark, steg den Endes profet, den upphöjde Imboya, fram i den lilla byn Ilmanon i Nahra. Imboya hade i hela sitt liv levt ett stilla och tillbakadraget liv i bergen över byn och valdes ut av den Ende att föra ut lärdomen om skapelsens ljus och den Tomhet som söker släcka dess låga. I fem drömmar mötte Imboya den Ende. I fem drömmar tog Imboya emot den Endes ord om kärleken till skapelsen. Detta var början på kampen mot Tomheten.

Imboyas ljus brann klarare och starkare än någon annan människas. När han steg ner från sin grotta till byn Ilmanon möttes hans ord om ljus och

kärlek allomstädes av lycka och sällhet. Vart han än gick frambar han den Endes ljus och budskap, och de han mötte följde honom. Innan Imboya lärde folket om den Ende hade de förlitat sig på husgudar och andeväsen – Tomhetens listiga verk. Men efter att de sett den Endes ljus i Imboya och förstått att de också bar på samma ljus lämnade de Tomhetens kaos. Utefter hela floden Aldons sträckning förde Imboya sina visdomar om den Ende, och i alla byar och städer längs den långa floden i hjärtat av Nahra lyste nu den Endes ljus klarar än på någon annan plats. Så fortsatte kampen mot Tomheten.

Så klart var Imboyas ljus, att på sin ålders höst var i det närmaste alla människor längs med Aldons stränder medvetna om den Endes ljus och deras del i skapelsen. Vid sin död gav Imboya sina sista tre lärjungar i uppdrag att skapa de tre kapitel varpå tron på den Ende i Nahra idag vilar: kyrkokapitlet, inkvisitionskapitlet och munkkapitlet. Ett år efter att Imboyas kropp förtärdes av den Endes kärlek och ljus möttes de tre sista lärjungarna, nu med under rättelsen om kapitlens skapande. Dessa tre kapitel har allt sedan Imboyas tid försvarat tron mot Tomhetens alla lister och knep. Kapitlens övertygelse och ständiga kamp mot Tomheten ledde slutligen till att den nahranska kyrkan och den heliga inkvisitionen för två hundra år sedan tillsammans med konungamakten blev del i styret av Nahra – den nahranska treenigheten. Så fortsatte kampen mot Tomheten.

Vid tidpunkten för Imboyas möte med den Ende

levde det fria folket i de karga nordmarkerna, långt från den Endes ljus. Två hundra år efter Imboyas död, befriade det fria folket landet mellan Nordfloden och Varna från svartblodens härjningar. Och då Stormfarnes och Vildros härer mötte den nahranska armén vid slaget vid Vres var det första gången folket från Nymark träffade på tron på den Ende. Trots nederlaget vid Vres fortsatte den nahranska kyrkan att skicka missionärer till Nymark i norr, men det var först under det nymarkiska regentparet kung Aiwan och prinsessan Torun Stormfarnes tid som missionärerna från Nahra fick tillåtelse att bygga kyrkor i Frihem. De övriga läns herrarna och fruarna tillät även de missionärerna att bygga kyrkor i sina städer efter att regentparet givet sin välsignelse, dock har inga kyrkor ännu fått byggas i Hjortrike. Med tiden så lämnade även Nymark sin gamla tro på andeväsen och totemdjur, och istället tog det fria folket likaså till sig den Endes ljus. Så fortsatte kampen mot Tomheten.

Alldeles efter kriget mot svartblodet och slaget vid Vres, under hjältarnas tid, skapades de sju ordnar som alltsedan dess försvarat Nymarks frihet. Av dessa är Björnorden, grundad av Raugnirs Svipdagsbanes son Grimm till minne av sin fars hjältedåd, till antalet riddare den största och till historien den äldsta. Orderna tog under mitten av 900-talet till sig tron på den Ende och de kämpar nu mot Tomheten med droppen i sina heraldiska vapen och den Endes ljus lysande över sig. Så fortsätter kampen mot Tomheten.

Kashpar

Ökenriket söder om Nahra. Känt för sina kryddor, ädelstenar och färgmedel. Landet har flera språk och få talar det språk som talas i Nahra, Nymark och Nordmark.

Kloster

Runt om i Nahra har klosterkapitlet rest kloster för de munkar som tillbakadragna från världen studerar och tolkar tron på den Ende.

Konung

I Nahra landets politiska ledare framröstad av riksrådet. Manlig titel. Endast den framröstade regenten får titeln konung eller drottning. Gemål erhåller inga nya titlar. Nuvarande konung av Nahra är kardinal Morthabel Valsaiamorg tillika hertig av Marthadoria.

I Nymark landets politiska ledare om denne är den manlige arvingen efter regentparet. Hans gemål tituleras prinsessa. Nuvarande konung i Nymark är hertig Raudim Stormfarne af Kungsmark.

Kronarvinge

Kronarvingen är det barn till det nymarkiska regentparet som är äldst av sina eventuella syskon och står i tur att överta kronan efter sina föräldrar. Nymarks nuvarande kronarvinge är Elina Stormfarne.

Kronvasall

I Nahra den adelsklass av hertigar, grevar och baroner som har rösträtt i konungaval och innehar de flesta av adelsprivilegierna. Högre rang än provinsadeln.

Kungsmark

I Nymark det län som grundades av Hagflann Stormfarne och Edana Vildros. Länshuvudstaden är Frihem som också är Nymarks huvudstad. Ligger vid Indurflodens utlopp i havet.

Imboyas fem drömmar

Utdrag ur Execlon



en upplyste Imboya mottog den Endes lära i form av fem drömmar. Med några dagars mellanrum kom den Ende till Imboya i profetens drömmar och gav honom riktlinjer för hur varje sann troende ska leva. De fem drömmarna är själva grundvalen i den Endes kyrka och är centrala vid alla tolkningar av den Endes vilja.

Imboyas första dröm – Om den Endes kallelse

Och det kom sig att den Ende uppenbarade sig för sin utvalde profet Imboya. Detta gjorde han i

drömmarnas rike. När Imboya såg den Endes uppenbarelse föll han på knä och tackte för sina ögon, ty den Endes härlighet gjorde honom förfärad.

Den Ende talade och sade: *Räds icke Imboya, son av Eradan. Jag är din Skapare och jag har utvalt dig att bära mitt budskap till alla människor. Detta budskap skall jag skicka till dig genom drömmarnas rike och du skall berätta om dem för alla du möter så att de skall förstå och ta dem till sig. Låt så ske och räds icke då jag skall beskydda dig och de som följer dig i din strävan.*

Sådan var den Endes första dröm så som den uppenbarades för hans profet, den utvalde Imboya.

Imboyas andra dröm – Om Skapelsen

Och den Ende uppenbarade sig en andra gång för sin utvalde profet Imboya. Sådan var den Endes härlighet att han tvangs sända även dessa uppenbarelser genom drömmarnas rike för att Imboya inte skulle förgås.

Den Ende sporde till Imboya: *I den grå ertiden skapade jag världen ur Tomheten. Genom min vilja skapades den, men när jag beskådade den såg jag att den var kall och utan liv. Därför skapade jag hav och växter. På min befallning framträdde även fåglarna på himlen, fiskarna i haven och djuren på marken. Jag beskådade allt jag skapat och såg att allt var som jag behagat.*

Till sist skapade jag människan till att förvalta denna min skapelse, i mitt namn. För att skilja män-

niskan från djuren, fiskarna och fåglarna så gav jag henne en själ. Det är denna själ som är tecknet på att hon är det i skapelsen som är mig närmast.

Och åter beskådade jag min skapelse och jag såg att allt var gott och enligt min vilja.

Så löd den Endes andra dröm, så som den uppenbarades för hans utvalde profet, den välsignade Imboya.

Imboyas tredje dröm – Om hur Tomheten kom in i skapelsen

Så kom det sig att den Ende genom en dröm uppenbarade sig för sin utvalde profet Imboya en tredje gång.

Den Ende sade: *När skapelsen var färdig hotades den av Tomheten. Tomheten är ständigt hungrig och den önskade i sin ondskas sluka det jag skapat. Så stor var min kärlek till min skapelse att jag inte kunde låta detta ske. För att hindra Tomheten bjöd jag in den i skapelsen och den fick ta sin boning i nya varelser som jag skapat åt den. Dessa varelser var utan ande och i dess ställe fanns delar av den stora Tomhet från vilken de härstammade.*

Det var så Tomheten kom att få en plats i skapelsen. Men fortfarande älskar jag den.

Så löd den Endes tredje dröm så som den uppenbarades för hans utvalde profet, den vise Imboya.

Kyrkan

I Nahra ett av de tre kapitel som skapades för att sprida tron på den Ende, de andra var inkvisitionen och munkväsendet. Sedan inbördeskriget en del i den nahranska treenigheten som styr landet, de andra är inkvisitionen och konungamakten. Kyrkans uppgift är att förmedla tron på den Ende i kyrkor och i mission.

Kättare

Enligt tron på den Ende en människa som inte bekänner sig till tron såsom den lärs ut av kyrkan i Nahra. En kättare är sällan fördömd utan kan ofta omvändas och själens låga åter väckas till liv. Det är inkvisitionens uppgift att utröna denna möjlighet och i värsta fall döma kättaren.

Legionen

I Nahra den stående arme som är i inkvisitionens tjänst. Legionärerna handplockas av inkvisitionen ur olika garden eller den vanliga armen. Mycket lojala och starkt troende soldater.

Ljungadjud

I Nymark. Länshuvudstad i Vildskog och viktig hamn för flodtrafiken längs Indurfloden som rinner in i Indursjön och vidare sydöst mot Frihem och havet.

Ljus

Inom tron på den Ende metafor för den levande själen. Ljuset. Används även i uttrycket "i sanning, i ljus" som har flerfacetterade betydelser men som i de flesta fall betyder i den Endes nåd, i hans sanning, eller liknande.

Markis

Högsta och ärftliga adelstiteln i Nahras andra adelsklass, provinsadeln. Är inte befriad från skatt men har rätt att ta ut skatt i sin förläning.

Imboyas fjärde dröm—Om människans fall

Och det hände sig att den Ende uppenbarade sig inför sin utvalde profet Imboya genom en dröm.

I vrede talade den Ende och sade: *När Tomheten fått en plats i min skapelse förlorade den sin vilja att förstöra skapelsen, istället började den besudla allt det som var skönt och vackert. Jag hade inte tillåtit Tomheten att få rot i människans hjärtan. Dock blev människorna nyfikna och utforskade den skapelse de var satta att förvalta. När de fann Tomhetens urelser började de härma deras beteende och på detta sätt omfamnade de Tomhetens vägar. Det var så människan kom att inhysa delar av Tomheten i sig själva. Men människans syndfullhet stannade inte där. Många avföll ytterligare åt Tomheten genom att dyrka det såsom gudar. Gudar jämlika mig.*

Vet detta, Imboya, son av Eradan, det finns ingen som är min jämlike. Ty jag har skapat jord, himmel och hav. Allt som lever däri eller däruppå är också skapat av min hand.

Stig nu upp och gå ut i världen. Berätta för alla människor om de visdomar jag sänt dig så att de skall förstå och ta dem till sig. Du och de som följer dig skall också strida mot Tomhetens varelser och de som dyrkar Tomheten så som min jämlike. Ty Tomheten har överträtt de gränser jag givit det och nu skall inte ett ens av det finnas i min skapelse.

Sådan var den Endes fjärde dröm så som den uppenbarades för hans utvalde profet, den upplyste Imboya.

Imboyas femte dröm – Om kallelsen och de fyra buden

En femte och sista gång uppenbarade sig så den Ende inför sin utvalde profet Imboya. Den Ende talade och sade: *För att du och de som följer dig i din strävan skall följa den väg jag valt åt er skall ni följa fyra bud. Och den Ende uppfyllde Imboya med sina bud. Dessa, den Endes fyra bud, lyder:*

Första budet:

Den Ende är den enda sanningen och hans väg är den eviga. Vik ej från denna väg och stanna aldrig upp för att skåda Tomheten. Ty Tomheten tar lätt sin boning i den som inte håller sig till den enda sanningen.

Andra budet:

Med all sin styrka och förnuft måste envar bekämpa Tomheten i alla de former den uppträder. Tomheten kan besegras på många sätt ty för de rättfärdiga är inget omöjligt.

Tredje budet:

Rättfärdiga människor skall uppträda rättfärdigt mot varandra. Det är förbjudet att döda, skada, be-

stjåla, förleda eller vanhedra den rättfärdige. Att göra detta är att göm det mot sig själv, ty alla rättfärdiga är lika inför den Ende.

Fjärde budet:

I vissa människor skall den Endes eld brinna klarare än i andra. Dessa skall enligt den Endes befallning leda sina bröder och systrar, och de skall sätta upp jordiska lagar som går i samklang med den Endes bud. Det är sålunda den Endes befallning att de ringa skall följa de utvalda och lyda dennes önskningsar.

Den Ende talade änyo: *Imboya, son av Eradan, din vandring kommer vara lång och hård. Räds dock inte för varken lekamen eller själ, för dig och de dina, ty jag skall hålla min hand över er och jag skall straffa sjufalt de som försöker skada er. När din stund är kommen skall jag hämta dig från detta liv och du skall vila vid min sida. De som följt mina bud skall, efter sin död, åter ta boning i kött så att de kan fortsätta kampen mot Tomheten. De som valt att tillbedja Tomheten, som om den var en gudom jämte mig, skall jag kasta ut i den stora Tomheten när dens liv kommit till sin ände. Om de så högt älskat Tomheten skall de tillfalla den.*

Så löd den Endes femte dröm, så som den uppenbarades för hans utvalde profet, den upphöjde Imboya.

Metafysik

I de Nefridiska stadsstaterna lärs stora kunskaper ut. Metafysiken är ett begrepp för de mystiska krafter som vissa nefrider sägs besitta. I Nahra är dessa nefrider, metafysiker, endast tillåtna att besöka huvudstaden Karanest och då endast under bevakning. Kyrkan i Nahra hävdar att det nefridiska kätteriet har sin största fara i denna vetenskap.

Midnattseid

En gammal nymarkisk tradition som antagligen har sina rötter i den gamla druidtron. Vid sommarens varmaste och ljusaste dag tänds vid solnedgången den så kallade Midnattseiden för att bevara minnet av den ljusa och varma tiden. De tidigare religiösa funktionerna har glömts bort.

Mordimshöjd

En hög och underligt kal kulle som reser sig upp ur Mordimsskogen i Forsrike. Den är krönt med ett sedan länge rasat monolit-röse. En rest av den gamla druidtron som fortfarande lockar många nymarkare till traditionell vallfärd men sällan i någon religiös bemärkelse. Det sägs att man en gång i livet skall skåda från kullens höjd och minnas den gamla tiden. Här syftas till Nymarks grundande.

Mordimsskogen

Stor skog i Forsrike som sträcker sig ända ned till Indursjön. Enligt legenden var det i skogens mitt, vid Mordimshöjd, som Alfild fick sitt ättenamn då hon ledde ett hotande nederlag till seger och för alltid drev bort svartbloden från denna del av Nymark. Alfild blev senare grundare till Forsrike och dess förste länsherre. Se även af Mordimshöjd, Alfild.

Munkväsendet

I Nahra ett av de tre kapitel som skapades för att sprida tron på den Ende, de andra var kyrkan och inkquisitionen. Successivt kom munkväsendet att underställas kyrkan. Men än idag är kapitlets huvuduppdrag att tolka Execlons budskap. Abbotarnas råd styr munkväsendet men det är biskoparnas råd som utser abbotarna.

Tomhetens natur

Utdrag ur "Ora Hedréon"

Tomheten är den kraft eller makt som redan vid världens skapande hotade uppsluka den Endes verk, det innehållslösa som saknade innehåll, icke-varandet som hungrade efter varat. I Execlon beskrivs den Endes kompromiss med Tomheten, som hotade att uppsluka skapelsen. I tidernas gryning skapade så den Ende varelses som kunde i köttet uppbära den tomhet som fanns runt om världen och hotade att uppsluka den. I kompromissen fick Tomheten tillgång till världen.

Under tiden strax efter profeten Imboyas bortgång formades de texter i Execlon som kom att beröra Tomhetens natur, dess verkansformer och uppenbarelser i denna värld. Författaren är till största del Baron Karnaug Iseldorm af Bestrado, grundaren av den heliga inkquisitionen. Huvudkapitlet om dessa texter heter "Ora Hedréon" och syftar till "hedréon" (läran om) och "ora", som betyder "tom". Ora Hedréon är alltså läran om Tomheten, eller sanningen om Tomheten om man så vill.

Om vreden

...den hungrar, törstar och dess svalg är oändligt. I sin omätliga aptit av varat river den sönder verklighetens fabricium. Av dess vrede, så som i uttryck vi kan kalla dess hunger, är i verkan kaos och förstörelse, om än ej direkt uppenbar. Ett kaos kan ta sig kroppslig eller själslig form men är endast för den enkla människan direkt påtaglig i sin kroppsliga form. Därom känner vi till mycket. Att varelses av denna kroppsliga form strövar under sol och måne det vet vi ty fruktansvärda är deras skepnader. Svartbloden är sådana odjur, stöpta av den Ende i kompromissen och fruktansvärda i beskådandet, för oss att skilja från de vilda djuren och inte minst från människan själv. I sin hunger och i vreden hungern skapar söker dessa själlösa odjur förstöra all ordning. Kriget är av denna värld, mellan den Endes företrädare på denna jord och den Tomhet som söker förstöra den. I sanning och i ljus står kampen, ty inget är förutom den san-

ning varmed världen är skapad. Vem kan väl säga "jag är icke"? Men i den Endes tjänare brinner ock den eld varmed skapelsen formades. Ty i Dialogen skrivs om hur den Ende sade till sin profet, den upphöjde Imboya: "Skåden I jorden och dess härlighet. I eder brinner den låga varmed världen föddes, i eder själ så ock ur mitt varande. Ty i sanning skall dessa vara ett, eder själ och elden. Märk väl det icke-varande som dväljs innanför skalet till Tomhetens varelses. Där finns en hunger och en vrede. Men större är min vrede än den tomhet som söker besudla mitt verk och i eder har jag tänt den låga som skall bära min vrede till tidens slut. Minns mitt andra bud, ty endast skall fridens tid komma då Tomheten har lämnat denna värld. Till dess skall ni i eder fulla kraft bekämpa Tomheten och i alla de uttryck den tar sig i denna värld."

Om det subtila

...ty i människor bor fruktan och fruktan är Tomhetens röst. I alla utom de främsta bor fruktan och fruktan kan bli till ett frö. Ett frö som gror behöver näring och denna näring är så tagen ur människan att hon bryter mot den Endes bud. Ty inget hellre önskar Tomheten än att människan själv skall göra dess arbete. Alla sina varelses har Tomheten, alla sina demoner och andeväsen. Men mest av allt önskar den att den Endes egna förkämpar skall vända honom ryggen och förgöra sin egen värld. Detta är det subtila, ty få kan se på en människa och säga; "Ja väl,

Nahra

Riket Nahra. Gräns mot norr och Nymark vid floden Varna. Gränsen mot söder och Kashpar utgörs av öknens början. Landets styrs av en treenighet bestående av kyrkan, inkquisitionen och konungamakten.

Nefridis

Den store Nefridis. Grundaren till Nefridiska stadsstaterna och den som införde den tideräkning som idag används i Nymark.

Nefridiska stadsstaterna

Örike okänt antal dagsresor över havet öster om Nymark och Nahra. Nefriderna är stora handelsmän som lärde sina västliga grannar handel och myntsystem. Nefriderna besitter stora kunskaper inom många områden och detta är deras dyrbaraste handelsvara. Konsten att segla över havet utan kust i sikte är en hemlighet som ännu inte lärts ut till nahnarer och nymarkare.

Noder

Enligt den gamla druidtron de platser där världsandens krafter är starkast och tar sig ut i världen.

Nordfloden

Flod i norra Nymark som utgör gränsen mot Nordmark. Floden är inte farbar då den är mycket strid och många stora fall och forsar finns längs hela dess sträckning.

Nordhamn

Ny stad i södra Nymark i Ekeslätt län. Staden grundades för ett halvt sekel sedan av nahnarska köpmän och växte sig snabbt stor och rik. Nu för tiden bor även Ekeslätt länherre, hertiginnan Benida Solblide här. Nymarks största skeppsvarv finns här.

Nordmark

Landet norr om Nymark. Vidsträckta skogar med små samhällen. Enda staden ligger vid kusten långt norrut. Stora familjer styrs av hövdingar som i sin tur styrs av jarlar. Ingen regent finns och Nordmark är inget enhetligt land likt Nahra eller Nymark.

denna är ond, av Tomheten besutten att härja denna värld.” Endast de delikataste metoder och stor visdom skall utröna den sanningen.

Om det fagra

...därför skall ni icke låta er luras av det fagra. Ty stor makt i denna värld har Tomheten, ty den Ende själv har här inlåtit den, på det att inte alltet skall förgöras. Men listig är Tomheten ty den har förvanskat till och med de varelser som den Ende gav den. Dessa var för människan lätta att känna igen, med horn och med betar, med dreglande vilddjurskäftar och med monstruösa skepnader. Men i urtiden formades också, ur Tomhetens illvilja, varelser som kunde lura människan att tro att det fanns en annan godhet än den som var av den Ende. Och dessa varelser verkade till synes för det goda och gjorde vad som betraktades som goda gärningar och många människor lockade de till sin sida. Ja de lockade mer människor till sin sida än vad alla andra av Tomhetens lockelser tillsammans hade gjort. Ty Tomheten fann att människan lätt lät sig luras av fagra ord och skönhet. Dessa varelser vandrade genom skogarna och sjöng till träden och till markerna och människan lät sig luras därvid. Den Ende gav människan kärlekens ljus och så kommer det sig att människan älskar det fagra och vackra. Det tycks henne som om att allt som är vackert, skönt och till synes gott är av den Ende. Men icke! Ty Tomheten har förlätt människan med skönhetens bländverk och lockat bort henne från den

Endes väg. Bort till skogarnas djup för att sjunga för träden och för markerna och glömma den Ende som skapat allt. I vrede ser den Ende på denna Tomhetens list, ty det är den största av lister och för oss alla gäller det att vara på vakt mot dessa skogens fagra folk ty de är en säker väg mot undergången. De lever utan att dö, såsom Tomheten där den en gång slagit rot. Som om människan inte var menad att förbrännas av den eld som var före tiden, den eld varur allt föddes ur Tomhetens nattsvarta rymd. Själelden är inte av jorden och dess eld bränner slutligen ut det kött som den tagit i sin boning. Endast Tomhetens varelser låter sig icke förbrännas ty de är utan själ och Tomheten förbränner i sin vrede i stället den Endes skapelser genom att uppsluka dessa och få dessa att lämna den Endes väg, hans sanning och hans ljus.

Om människans dualism

...så tänkte den Ende i människan själens eld på det att hon skulle veta att hon var skapelsens krona, den Endes tjänare och aldrig glömma den kärlek varmed världen skapades. I skapelsen var människan fullkomlig i sitt ändamål ty hon fanns innan Tomheten fann tillträde till världen, innan ondskan slog rot i människors hjärtan.

I kompromissen fick Tomheten tillträde till skapelsen på det att världen inte skulle uppslukas av den tomhet som fanns runt den. Så kom människan att ställas inför hotet av Tomhetens fasor och hennes oskyldighet och nakenhet inför Tomheten gjorde henne

sårbar. Men den Ende gav så människan ett uppdrag, ett andra syfte med hennes tillblivelse. Ty från början var hon endast menad att vara det fulländade verket, kronan av skapelsen. I kompromissen tilläts Tomheten in i skapelsen och för att bekämpa Tomheten måste människorna lita till den Ende, han som var innan tiden och innan världen. I sanningens ljus gav han så människorna det andra syftet med deras existens. Det att hon skulle vara förkämpe för den Ende i skapelsen, att kämpa mot de varelser som skapats åt Tomheten på det att världen inte skulle förgöras. Så kom människan att givas två syften med sin existens och inte sällan skapades konflikter mellan dessa syften. Och konflikten är orsakad av Tomheten ty till det andra syftet är människan tvingad för att världen inte skall förgöras inifrån. Och i det andra budet beskrivs det andra syftet, såsom det uppenbarades för den Endes profet, den upphöjde Imboya: ”Med all sin styrka och med allt sitt förnuft måste envar bekämpa Tomheten i alla de former den uppträder. Tomheten kan besegras på många sätt ty för de rättfärdiga är inget omöjligt.”

Om utkastandet

...och människan skall bekämpa Tomheten i liv efter liv ty själen skall ta en ny hamn när helst kroppen blivit förstörd vare det av ålder eller dråp. Men de som fallit för Tomhetens lockelser och avvikit från den Endes väg skall, såsom det uppenbarades för den upphöjde Imboya i den femte drömmen, kastas ut i

Nymark

Land mellan floden Varna och Nordfloden. Riket består av sju län som tillsammans kallas Nymark. Länen är mycket självständiga och rikets sammanhållning är stark främst beroende på den samhörighetskänsla som levat kvar sedan rikets grundande. Regentparet styr endast i krig eller större kriser men det nuvarande regentparet har fått rikstinget att rösta igenom förändringar som förstärker kronans makt och inflytande. De kulturella och religiösa influenserna från Nahra det senaste århundradet har satt det gamla samhället i gungning och kraven på förändringar har vuxit sig allt starkare.

Ondska

I teologi och filosofi den verkan som Tomheten ger upphov till. Ondska är resultatet av människors handlingar under Tomhetens inflytande.

Prins

Om den nymarkiska arvingen till regentparet är en kvinna blir hon drottning vid sitt trontillträde. Hennes gemål tituleras då prins.

Prinsessa

Om den nymarkiske arvingen till regentparet är en man blir han konung vid sitt trontillträde. Hans gemål tituleras då prinsessa.

Profeten

Titel på Imboya, den upphöjde. Oftast utläses hela titeln, ”den Endes profet, den upphöjde Imboya.”

Provinsadel

I Nahra den adelsklass av markiser och friherrar som inte äger de fulla adelsrättigheter som kronvasallerna. De flesta skillnaderna har sitt ursprung i den nya författningen som stiftades efter inbördeskriget.

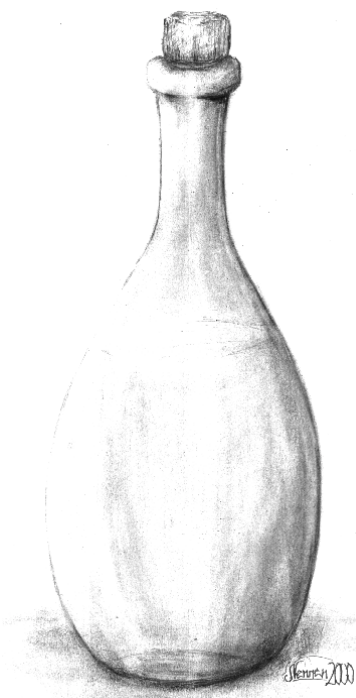
Regentpar

I Nymark det vigda par som för kronans talan. Sedan det första regentparets tid är det endast arvingen till ätten Sormfarne som erhåller titeln konung eller drottning. Gemålen erhåller titeln prins eller prinsessa. Regentparet regerar med lika inflytande.

den Tomhet som de dyrkat. Vad mer kan vara så fasansfullt som upphörandet av själens existens? Ty Tomheten har slukat både själen och den eld den Ende en gång tänt och den har för evigt slocknat. Dessa människor finns ej mer och ej heller kommer de att återfödas och en stor sorg för den Ende är det att Tomheten vunnit deras själ och omätligt är Tomheten i sin hunger.

Många är de sätt på vilka Tomheten lockar till sig människornas själar för i sin hunger har den en list och en vetskap om människans svagheter. Och det skall endast av de allra främsta av den Endes tjänare och genom skickliga metoder kunna avslöjas alla de sätt varmed Tomheten väver sina nät för att snärja människan. Och ofta måste den Endes utvalda straffa sina medmänniskor i köttet för själens misstag varpå annars de sprider Tomhetens budskap och spinner vidare de ränker som smids på förrådarnas städ.

Så kom den Endes profet, den upphöjde Imboya, att förstå hur människan skulle försvaras mot den ondska som orsakades av Tomheten, både i henne själv och från de varelser som givits Tomheten. Därmed har jag skapat ett väsen, på profetens befallning, att bestå i evinnerlig tid. I sanning är detta väsen till glädje för den Ende ty detta väsen skall bära hans vrede i denna värld och måtte Tomhetens alla fador darra vid nämmandet av dess namn, den heliga inkquisitionen.



Detta var fem utdrag ur det stora kapitel i Execlon som kallas *Ora Hedréon*.

Det är näst drömmarna och budorden det viktigaste kapitlet i Execlon för inkquisitionen. Vid sidan av Execlon har också skrivits en del textsamlingar som endast berör inkquisitionen och som är i ständig förnyelse och förbättring. Bland dessa utmärks särskilt *Goresb Hedréon* (läran om det utomvärldsliga, av *goresh* = främmande och *hedréon* = läran),

Karadreon (*kara* = svek och *dreon* = bok, om hur en kättare avslöjas) och kanske inte minst det gigantiska verk som kallas *Dalamra Hedréon* (*dalamra* = historia och *hedréon* = läran), där stora delar av all den erfarenhet inkquisitionen samlat på sig under århundradena finns beskriven, allt från enskilda förhållningsprotokoll till tidslinjer och alla kardinalers namn och regentstider.

Rening

I Nagra har vid två tillfällen reningar utropats. Arméer har dragit fram, ofta med inkquisitionen i spetsen, för att rensa landet från kättare och icke-mänskliga raser såsom alver och svartblod. Den senaste reningen för ungefär trehundra år sedan utplånade de sista spåren av den gamla druidtron från Nagra.

Riddare

I Nagra den titel som ges till en adelsmans edsvurna krigare. De måste upprätthålla vissa ideal och följa en hederskodex i enlighet med den nahranska feodalismen.

I Nymark den titel som ges till soldaterna i en riddarorden. Riddare förekommer i Nymark endast i någon av de sju ordena.

Riddarorden

Riddarordnar finns bara i Nymark och är omnämningen av de gamla ordena sedan införandet av tron på den Ende.

Riksmarskalk

Titel i Nymark. Kronans skattemästare och regentparets närmaste rådgivare.

Riksrådet

I Nagra det råd som gemensamt beslutar om riksomfattande frågor som tex krig, författningen eller om konungens avsättande. Av hävd sammanträder riksrådet vart annat år. Riksrådet består av samtliga biskopar från kyrkan, kardinaler från inkquisitionen, kronvasaller samt konungen/drottningen.

Riksskatt

I Nymark tar kronan upp riksskatt av läns herrarna för den gemensamma kassan. Dessa pengar är endast tänkta att användas i krig eller större kriser.

Rikstinget

I Nymark det råd som gemensamt beslutar om riksomfattande frågor tex krig, författningen eller förändringar i de gemensamma lagarna. Rikstinget kallas av kronan eller någon läns herre vid behov. Deltagande är läns herrarna.

Utdrag ur inkvisitions- protokoll

Skrivet av insignubat Galaion Callinda



nkvisitor Berando Oleg kom sommaren 998 e.N. till den lilla byn Västide, några mil norr om Kontanidel. Hans informatörer hade upplyst honom om en skara människor som bildat en ny kyrklig sammanslutning sedan de drivit bort den ogillade lokale prästen. Vid tiden för förhöret var hela byns befolkning under arrest och förhör väntade samtliga talföra. Först ut att förhöras var en ung man vid namn Askar som hade arbetat som lärjunge, först åt den gamle prästen innan denne fördrevs, och sedermera åt den nya mästaren,

eller fadern som han kallades. Fadern var djupt medvetlös efter att ha blivit slagen i huvudet av ett spjutskåft under det tumultartade ingripandet i byn.

När Askar förts fram till inkvisitor Berando Oleg hade han en självbelåten min på läpparna och en till synes oskyldig blick i ögonen. När denne frågades om han hade någon aning om varför han hade förts inför den heliga inkvisitionen svarade han: "Det hade jag hoppats att ni kanske skulle tala om för mig."

O. -Du står anklagad som en kättare och en avvikare i tron. Dessutom står du anklagad för att ha svikit din gamle mästare och i avsevärd betydelse hjälpt till att sprida denna kätterska lära som nu tagit så många människor i besittning.

A. (Korsar sina händer över bröstet och vänder blicken mot himlen.) -Ende, du som känner alla sanningar vet ock att jag är oskyldig till dessa anklagelser och att jag alltid hållit dina bud och vandrat i ditt ljus.

O. -Du kallar dig troende, för du anser vår tro vara falsk. Är det inte så att du ser era nya kätterska läror som de rätta och att vi, vi som kommer i den Endes ljus, vara kättarna? Min fråga till dig är inte, om du har den rätta tron, utan om du tror och handlar därefter såsom lärts ut sedan urminnes tider av den Endes kyrka i Borasanter?

A. -Jag tvivlar icke på dina ord. Jag är endast en ödmjuk tjänare till den Endes tjänare.

O. -Jag frågade inte huruvida du tror på mitt

ord, inte heller frågade jag om du var den Endes tjänare. Jag frågade om du ställer din själsliga lydnad till den Endes kyrka, såsom den sedan urminnes tider skolat folket i tron? Denna kyrka ligger i Borasanter.

A. -Jag tror på alla de saker som jag som troende på den Ende förväntas tro. (Kättaren Askar har nu bleknat markant allt eftersom inkvisitor Olegs röst vuxit i styrka. Askar står nu på knä.)

O. -Jag kan era knep och ordböjerier. Vad medlemmarna i din sekt tror kan mycket väl stämma överens med den sanna tron på flera punkter, för att sedan visa sig vara raka motsatsen i andra. Tro inte att du kan lura mig kättare, med lismande svar och oskyldig uppsyn. (Askar får ett kraftfullt slag i ryggen av templaren som står bakom honom och faller framstupa)

A. (Reser sig modosamt. Nu lyser fruktan för ljuset i hans anlete) – Nåd herre.

O. -Tror du på den Ende såsom skapare av allt, som urdanare innan tidens början. Tror du på hans profet, den upphöjde Imboya, den förste och främste i de upphöjdas skara, på återfödelsens syfte och den eviga kampen mot Tomheten, såsom vi tror?

A. (Nu med mycket sprucken röst) –Skulle jag inte tro på detta? Är inte detta också min tro?

O. -Jag frågade dig inte om du borde tro. Jag frågade dig om du trodde. Vilket inte är samma sak. Jag märker, kättare, att du försöker kringgå mina frågor...

Rodes län

I Nymark det län som grundades av Rode Rävkäft. Länet ligger i mellersta Nymark vid kusten. Huvudstaden heter Östanvik.

Rävkäft, Rode

Förste länsherre till Rodes län och en av hjältarna från svartblodskrigen.

Silverhed

Den by vid bergen i västra Nymark som annekterades av hertig Meclian Skimmerbrand af Vildskog 998 e.N. Detta var en av de utlösande faktorerna för hertig Durlan Vendelkråkas utspel i rikstinget och starten på de politiska oroligheter som det senaste året tagit ny fart.

Skimmerbrand, Indur

Hjälte från svartblodskrigen och förste länsherre till Vildskogs.

Skimmerbrand, Meclian

Nuvarande länsherre och hertig till Vildskogs län i Nymark.

Slavar

Slavar förekommer i Kashpar. Dessa tatueras i ansiktet för att ingen skall missta sig på dem. Inget annat känt rike använder sig av slavar.

Solblide, Benida

Nuvarande länsherre och hertiginna av Ekeslätt i Nymark. Flyttade sitt residens till den nya staden Nordhamn och är mycket involverad i dess handel.

Solblide, Sigrid

Hjältinna från svartblodskrigen och första länsherre till Ekeslätt.

Sterna, Anvar

Nymarkisk historiker från Frihem. Erkänd i såväl Nagra som Nymark efter sina omfattande böcker om ländernas historia.

Stormfarne

Den ätt som genom arvsrätt styr länet Kungsmark i Nymark och vars arvinge också vid sitt trontillträde och giftemål utnämns konung eller drottning av Nymark, beroende på om arvingen är en man eller kvinnan.

A. -Nej jag....

O. -Våga inte avbryta mig fördömda hund! Nå, finns det något svar i ditt kätterska huvud?

A. (Gnyr och jämrar sig och mumlar osammanhängande. Flera bybor som bevittnar händelsen har börjat att gråta) -Jag tror på allt du säger åt mig att tro, vid profeten allt, allt.

O. -Precis som din "fader" talat om för dig vad du skall tro?

A. -Ja! Ja han talade om för mig vad jag skulle tro. Han är vis och stark, precis som du.

O. -Du erkänner alltså att du delat denna tro med din nye herre, den du kallar "fader"?

A. -Ja, alltså... jag menar att jag inte vågade annat.

O. -Återigen, jag frågade något annat. Försöker du lura mig? Tior du inte att för den Endes utvalda så kommer sanningen alltid fram. Bekänn ditt brott för mig för dina straff kommer endast att bli strängare om du fortsätter ditt förnekande.

A. -Milde herre. Jag har inte svikit den Ende. Jag följde fader Donnaus (här kommer kättarledarens namn fram för första gången) ord och han syntes så stark och vis. Han talade om bättre tider och lovade mycket. Vem är jag att misstro en som han. Jag har

med egna ögon sett vanstyret av vår tidigare präst, han som vi fördrev.

O. -Tior du dig själv om så gott att du tror dig osviktig i din tro. Alldeles nyss sade du till mig att du tror vad folk säger åt dig att tro. Hedning! Du vänder din kappa efter vinden. Men frukta inte, än finns hopp för din själ för tålmodig är den Ende med de svaga. Men ditt sista svar bekymrar mig. Vilka är ni i denna lilla by att ifrågasätta orden från en av kyrkan utvald? Förelåg något problem var det ändå inte er sak att ta itu med problemet.

A. -Men profetens bud säger oss ju att fördriva Tomheten, i vilken form den är visar sig. Fader Donnaus såg Tomheten i prästen och vi fördrev honom.

O. -Detta förhör har inte med annat att göra än din räddning. Jag tänker inte spilla mer tid på dig. Om du har någon fruktan för den Endes vrede kvar i dig och ett hopp om en återfödelse är det bäst att du talar nu. För om jag skall tala klarspråk med dig så ser jag mycket lite av den Endes ljus i dig. Dina ord är tomma som natten och du försöker undvika mina frågor. Läs för mig nu den bekännelse jag vet att du kan och förkasta dina tidigare gärningar.

A. -Fader Donnaus förbjöd högläsning och det har gått så lång tid, jag har ett dåligt minne. Jag kommer att staka mig...jag...

O. -Jag märker att alla mina försök är lönlösa. Legionärer, för bort mannen! (Soldaterna drar iväg med den hysteriske Askar. Han skriker och ber hela vägen bort till de burar vi förde med oss hit för förvaring av kättarna.)



Förhören fortsätter under hela dagen och långt in på natten. Lyckligtvis har många av byborna tagit sitt förnuft till fånga. Det var inkvisitor Olegs önskan att det första förhöret med en av de huvudmisstänkta skulle hållas öppet, mot gällande praxis, eftersom det säkerligen skulle avskräcka de andra. Det finns förhoppningar om att vi kan rädda de flesta av de resterande byborna i morgon. Tyvärr finns ingen återvändo för vare sig Askar eller hans herre samt fyra till av de huvudmisstänkta. De får tömma Imboyas bägare innan skymningen faller i morgon.

Stormfarne, Elina

Dotter och enda barnet till det nuvarande regentparet och kronarvinge till Nymark. Född 983 eN.

Stormfarne, Hagflann

Förste länsherre till Kungsmark och hjälte från svartblodskrigen. Sedemera också förste konung av Nymark och var med och besegrade nahranerna vid Vres.

Stormfarne, Isolma

Prinsessa av Nymarks regentpar. Prinsessa och gift med konung Raudim Stormfarne. Endast arvingen till det förra regentparet erhåller titeln konung eller drottning. Gemålen tituleras prins eller prinsessa. Regentparet har dock lika stor makt och måste regera tillsammans.

Stormfarne, Raudim

Nuvarande konung av Nymark och arvinge till ätten Stormfarne. Hans gemål är prinsessan Isolma Stormfarne.

Svartblod

Enligt den gamla druidtron varelsor som är en del av balansen men som stundom måste bekämpas då deras vildhet inte främjar balansen om de utbreder sig för mycket.

Enligt tron på den Ende de varelsor den Ende skapade i sin kompromiss med Tomheten. Det är människans uppgift att bekämpa dessa och utrota Tomheten ur världen.

Svipdagsbane, Derek

Greve Derek Svipdagsbane är stormästare av Björnorden och bror till hertig Kaldar, länsherren av Hjortrike.

Svipdagsbane, Kaldar

Nuvarande länsherre och hertig till Hjortrike.

Svipdagsbane, Raugnir

Hjälte från svartblodstiden och förste länsherre till Hjortrike. Kallades även Björnen från Hjortrike.

Röda Vingar över Varna

Den uppgående solens ljus kunde soldaterna i vaktornet på den nymarkiska sidan av floden Varna se hur en besynnerlig skara närmade sig det motsatta brofästet. Röda fanor vajade i vinden från spjutspetsar och tunga röda mantlar fladdrade från skaran då de steg upp på bron. Fler soldater strömmade nu upp på taket till vaktornet för att beskåda vilka det var som var på väg från Nahra och in i Nymark. Främst i ledet för den röda skaran gick män i välsmidda helrustningar, med högburna huvuden och bestämda blickar. De gick sakta, nästan andaktligt långsamt över bron och bakom dem följde fler människor klädda i dyrbara röda tyger, i Nahra förbehållna den fruktade inkvisionen.

En rysning gick genom soldaterna från Nymark vilka aldrig tidigare skådat men ofta hört berättats om den heliga nahranska inkvisionen. Kapten Alblek försökte svälja sin oro. Han hade strikta order från hertigen själv att inte försöka hejda nahrannerarna att gå

över floden. Ordern hade kommit först dagen innan och hans män hade oroats mycket över detta. Så vitt kapten Alblek visste var detta första gången på 500 år som beväpnade nahranner gick över gränsen till Nymark. Den röda skaran hade nått stenbrons krön och var på väg nedåt mot den nymarkiska stranden. Nu kunde den gyllene eldslågan tydligt urskiljas på det röda tyg som klädde nahrannerarna och kaptenen såg nu också att förutom soldater förde inkvisionen med sig de ryktbara templarer. Dessa var vad kaptenen visste ganska lika riddare ur de nymarkiska ordnarna men de hade bättre utrustning och var kända för sin fanatiska tro och därtill sades de vara oövervinnliga i strid. På kaptenens order höjdes fällgallret och portarna bakom öppnades.

Skaran gick långsamt förbi utan att titta upp mot vaktornets krön och till kaptenens förvåning vek de inte av västerut mot Uldvinsborg utan fortsatte norrut mot skogen. Hans män stod tysta och stirrade efter

Templar

I Nahra de främsta och skickligaste av inkvisionens legionärer upptas som templarer. Dessa riddare i inkvisionens tjänst är fanatiska i sin tro och svurna till den inkvisitor de tjänar. Jämför nahranska riddare.

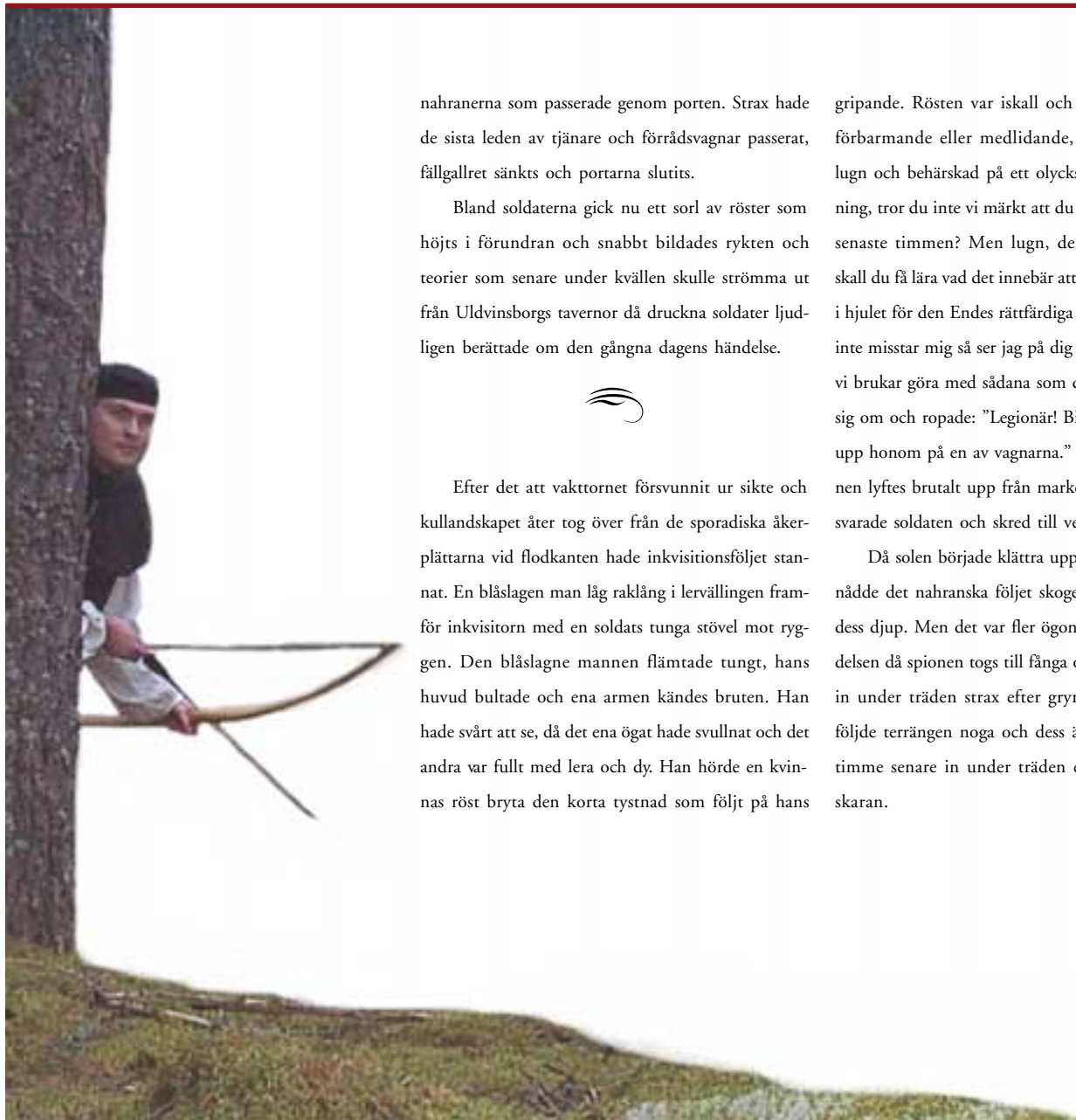
Tomheten

Enligt tron på den Ende den urkraft som hotade uppsluka den nyskapade världen. Den Ende bjöd in Tomheten i skapelsen och gav människan uppdraget att bekämpa den. Tomheten ger upphov till ondska genom människors handlingar. I Execlon beskrivs dess natur och egenskaper.

treenigheten, Den nahranska

I Nahra den nya författning som infördes efter inbördeskriget för drygt tvåhundra år sedan. Sedan dess har riksrådet utgjorts av biskoparnas råd, kardinalernas råd samt kronvasallerna. Vid nämmandet av treenigheten brukar konungen nämnas istället för kronvasallerna eftersom denne ofta företräder dem.





nahrnera som passerade genom porten. Strax hade de sista leden av tjänare och förrådsvagnar passerat, fällgallret sänkts och portarna slutits.

Bland soldaterna gick nu ett sorl av röster som höjts i förundran och snabbt bildades rykten och teorier som senare under kvällen skulle strömma ut från Uldvinsborgs tavernor då druckna soldater ljudligen berättade om den gångna dagens händelse.



Efter det att vaktornet försvunnit ur sikte och kullandskapet åter tog över från de sporadiska åkerplättarna vid flodkanten hade inkvisionsföljet stannat. En blåslagen man låg raklång i lervällingen framför inkvisitorn med en soldats tunga stövel mot ryggen. Den blåslagne mannen flämtade tungt, hans huvud bultade och ena armen kändes bruten. Han hade svårt att se, då det ena ögat hade svullnat och det andra var fullt med lera och dy. Han hörde en kvinnas röst bryta den korta tystnad som följt på hans

gripande. Rösten var iskall och hård, utan vare sig förbarmande eller medlidande, men den var ändå lugn och behärskad på ett olycksbådande vis: ”Hedning, tror du inte vi märkt att du spionerat på oss den senaste timmen? Men lugn, den kommande tiden skall du få lära vad det innebär att försöka sätta käppar i hjulet för den Endes rättfärdiga tjänare. Och om jag inte misstar mig så ser jag på dig att du redan vet vad vi brukar göra med sådana som dig.” Kvinnan vände sig om och ropade: ”Legionär! Bind kräket och släng upp honom på en av vagnarna.” Den blåslagne mannen lyftes brutalt upp från marken. ”Ja ers eminens” svarade soldaten och skred till verket.

Då solen började klättra upp längs himlens rand nådde det nahranska följet skogen och försvann in i dess djup. Men det var fler ögon som hade sett händelsen då spionen togs till fånga och hur de röda klev in under träden strax efter gryningen. Dessa ögon följde terrängen noga och dess ägare klev endast en timme senare in under träden efter den rödklädda skaran.

Tron på den Ende

Den lära som spreds av profeten Imboya och sedermera av dennes lärjungar. Läran bygger på en skapare som i människan tände sin kärleks ljus. Människans första syfte var att förvalta skapelsen som det förnämaste väsen hon var. Till sin uppbyggnad är läran mycket hierarkisk och passade väl in i det feodala Nagra. Riket Nagra mottog läran snabbt och för sexhundra år sedan var så gott som hela Nagra troende. Till Nymark kom läran först för drygt hundra år sedan. Spridningen nådde fort städerna och de civiliserade trakterna. Det sägs att det fortfarande finns avlägsna byar i nordvästra Nymark som fortfarande inte tagit till sig den nya tron.

Läran vilar på den heliga skriften Execlon som i Nagra tillförs material med tiden. I Nymark har riddarordnarna mer eller mindre valt att endast bruka originalversionen av Execlon, de delar som skrevs av Imboyas lärjungar medan profeten ännu levde.

Uldvinsborg

Länshuvudstad i Varna län i Nymark och ätten Vendelkråkas säte. Staden ligger vid floden Varna men den södra sidan, Nagra sidan, är obebyggd.

Under röda vingar

Uttryck i Nagra för att vara uppmärksam eller bevakad av inkvisitionen. Kan även menas att någon står under dess beskydd.

upphöjda, De

Inom tron på den Ende finns inom den nahranska kyrkan en tro på att andra, förutom profeten Imboya upphöjts till att sitta vid den Endes sida. Dessa män och kvinnor är utsedda av kyrkan för sina för tron exemplariska liv och insatser för spridandet av tron. Deras antal är tjugosju stycken.

Valsaiamorg, Morthabel

Nuvarande konung av Nagra, kardinal i inkvisitionen och hertig av Marthadoria. Förste kardinal att bestiga konungatronen sedan den andra reningen inträffade för drygt 300 år sedan.

Imboyas sista lärjungar

Under sina sista levnadsår levde profeten, den upplyste Imboya, ett stillsamt liv på den nahranska landsbygden utanför staden Borasanter. Det var dock inget enkelt eller sparsamt liv ty han var en mycket känd man och människor från hela landet vallfärdade till hans hus för att ta del av hans visdom. Dock sades det att han hade ytterst få nära vänner. Av den skara lärjungar som sedan länge följt honom återstod mot slutet bara tre. Dessa var i ordning av rank: Hertig Oberon Valsaiamorg af Marthadoria och Kontanidel, Baron

Karnaug Iseldorm af Bestrado samt en fattig soldat vid namn Borek Henf. Dessa tre, eller i varje fall de första två, förde med sig enorma rikedomar till den lilla staden Borasanter. Profetens uppmaningar till trots ägde vid slutet av sina liv de två frälse tillsammans mer land och guld och andra ägodelar än stora delar av den nahranska adeln tillsammans. Dock sades den upplyste profeten Imboya själv ha förstått att om hans idéer och tankar skulle nå ut i världen behövdes dessa herrar och deras inflytande. Kom dock ihåg att dessa var ingalunda giriga män, ej heller galna av begär efter makt. De hade sedan många långa och svåra år följt den store profeten, och ej heller levde de i den lyx som anstår en nahransk adelsman. Deras rikedomar var istället utnyttjade till att köpa mark och skog och byggnader, ja till och med hela stadsdelar. Det var i Borasanter som den första kyrkan byggdes, och den finns kvar än idag.

Dock var det nu så att den vise profeten Imboya var många år äldre än sina lärjungar, och mot slutet isolerade de sig med sin mästare allt mer, för profetens sista dagar drog sig allt närmare. Så en dag, en mycket mörk och dyster dag då åskan red över himlen och den Endes vilja tycktes fysisk påtaglig över landet, låg den älskade och upplyste profeten Imboya för döden. Dock präglade ett sällsamt lugn hans ansikte, och han hade sovit en rofylld sömn.

Det var i gryningstimman han vaknade med sina lärjungar vakandes över honom. Han bad dem komma närmare och den rofylldhet som präglade hans

ansikte var nu utbytt mot en bekymrad och plågad min. Den upplyste profeten Imboya vände sitt ansikte mot Hertig Oberon Valsaiamorg af Marthadoria och Kontanidel: "Min son, du som är den visaste av er tre, gå ut i världen och förkunna mina ord. Sprid min lära till alla människor. Med dina rikedomar skall du bygga kyrkor i den Endes namn och du skall forma ett väsen efter ditt omdöme, en kyrka att bevara den Endes vilja i denna värld. Må den leva i evinnerlig tid."

Sedan vände profeten, den upplyste Imboya, sitt ansikte mot baron Karnaug Iseldorm af Bestrado: "Min son, du som besitter en vilja av stål, gå ut i världen och förkunna mina ord. Med dina rikedomar skall du bygga borgar och slott i den Endes namn, ty många är hans fiender och kraftfulla äro de i Tomhetens makt. Du skall beskydda de rättrogna från de hedna och de dina skola följa i dina spår. Skapa efter ditt omdöme ett väsen för dina ändamål. Må det leva i evinnerlig tid."

Sist vände profeten, den upplyste Imboya, sitt ansikte till soldaten Borek Henf: "Min son, du som känner de vanliga människornas hjärtan, du skall bistå dina bröder och rådge dem inför folket. Minns att de står över dig, ty så har den Ende befallt. Men om du nyttjar ditt förnuft skall de lyssna på dig så att folket må i vilja följa sina herrar. Och förkunna mina ord för folket och lär dem den Endes vilja och ödmjukhet. Be dina herrar om stöd och bygg efter ditt omdöme undanflyktsorter för de som vill söka sin

Valsaiamorg, Oberon

Den främste av profeten Imboyas sista lärjungar och grundare av kyrkokapitlet. Från början men även under återstoden av sitt liv hertig af Marthadoria och Kontanidel.

Varna

Floden utgör Nymarks gräns söderut, mot Nahra. Strax efter Uldvinsborg finns den enda bron över floden. Varna är också efter Uldvinsborg i stort ofarbar för båtar då den är strid, grund och föränderlig från år till år. Vid havet har ett stort delta och träskområde bildats i utloppet.

Varna län

Nymarks sydvästra län och gränslän till Nahra. Huvudstaden heter Uldvinsborg. Varna län är styrt sedan Nymarks grundande av ätten Vendelkråka. Nuvarande länsherre är hertig Durlan Vendelkråka.

Vendelkråka, Durlan

Varna läns nuvarande länsherre och hertig. Prästvigd i Nahra och sammankallande till det religiösa möte som orsakat en stor politisk oro i Nymark.

Vendelkråka, Uldvin

Hjälte från svartblodskrigen och förste läns-herre till Varna län.

Vildrosen

Från ätten Vildros. Vildrosen är numer den heraldiska symbolen för ätten Stormfarne men också för Kungsmarks riddarorden.

Vildros, Edana

Hjältinna från svartblodskrigen och sedermera första drottningen av Nymark. Giftes med Hagflann Stormfarne. Ätten lever vidare i ätten Stormfarne men ättenamnet Vildros används inte längre.

Vildskog

I Nymark det län som grundades av Indur Skimmerbrand. Länet ligger i mellersta Nymark i innanlandet. Länets huvudstad är Ljungadjup.

inre frid i den Endes namn. Under dina herrar skall dessa platser stå men det är med ditt förnuft de skall drivas och med din tillit till den Ende. Må dessa platser för evigt bestå.” Sedan slöt profeten, den upplyste Imboya sina ögon. Men han fortsatte att tala: ”Så må mitt liv vara till ända men sörj mig icke ty stordåd har vi utträttat i den Endes namn och gläds vid tanken på hans nåd. Minns den eld som brinner i varje hjärta, ty det är den Ende som tänt den. Minns Tomheten som söker uppsluka hans skapelse. Jag lämnar er nu ty Han kallar. Han som var innan tiden och innan mörkret. Gå nu ut i världen, gå i sanning och i ljus.” Med dessa ord drog profeten ett sista djupt andetag och hans själ lämnade denna värld. En frid ej av denna värld kunde läsas i profeten, den upphöjde Imboyas ansikte. Och hans vänner reste sig och stod tysta. Så het brann den Endes eld i profetens kropp att den aldrig kunde begravas ty elden tog sig ut och förtärde kroppen där den låg. De tre vännerna lämnade stugan och profetens likbål syntes till staden där man nu förstod att den store profeten lämnat denna värld.

I ett års tid hängde svarta tygstycken i varje fönster i staden Borasanter. De tre vännerna samlades åter efter detta år av sorg. De gladdes åt att se varandra men i deras ögon fanns ett allvar och en beslutsamhet av sällan skådat slag. De hade alla samlat varsin skara män och kvinnor och förde dem nu med sig till detta möte. Hertig Oberon Valsaiamorg af Marthadoria och Kontanidel tog först till orda. ”Bröder. I mig har

ålagts att i den Endes tjänst ställa ett väsen att leva i evinnerlig tid. I profetens namn, så har jag gjort. Skåda den Endes kyrka. Från Borasanter skall vi utgå.” Med sina ord tecknade han åt den skara som följt honom. Likt hertigen själv var de klädda i vitt. Deras klädnad var kantad i himlens blåa färg och en blå vattendroppe prydde deras bröstklädnad. Hertigen fortsatte: ”Droppen är klar. Den Endes ord skall ringa klara till människorna och dess renhet skall tvätta ur hednatron ur deras sinnen.”

Blickarna vändes mot Baron Karnaug Iseldorm af Bestrado. ”Bröder. I mig har ålagts att i den Endes tjänst ställa ett väsen att leva i evinnerlig tid. I profetens namn, så har jag gjort. Skåda den heliga inkquisitionen. Från Borasanter skall vi utgå.” Med sina ord tecknade han åt den skara som följt honom. Likt Baronens själv var de klädda i rött. Deras klädnad var av blodets röda färg och en guldfärgad eldslåga prydde deras bröstklädnad och vid deras sida hängde ett svärd av stål. Baronens fortsatte. ”Elden är ren. Den Endes vilja är så påmind och med eldens styrka skall vi rena landet från de hedna.”

Slutligen vändes blickarna mot den forne soldaten Borek Henf. ”Herrar. I mig har ålagts att utedt beskydd, i den Endes tjänst, ordna för de som söker sin tilltro till den Endes ord att i ostördhet begrunda profetens ord. På spridda platser i detta land skapa tillflyktsorter bort från världen för att de trogna skall kunna studera läran i ro. I profetens namn, så har jag gjort. Skåda de lärda munkar jag för

med mig. På platsen för vår profets möte med den Ende står det första klostret klart.” Med sina ord tecknade han åt den skara som följt honom. Likt soldaten själv var de klädda i enkla och anspråkslösa kläder. Deras färger var grå och de bar inga emblem och i sina händer bar de tunna vandringsstavar. Soldaten fortsatte: ”Detta är det enkla men rättfärdiga folket. I enkelhet skall de följa den Endes bud och meditera över profetens visdom och lära därav.”

Så kom det sig att profetens vilja uppfylldes och därigenom den Endes befallning till sina undersåtar. I senare tider kom dock klosterväsendet allt mer att underställas kyrkan för att till slut i allt utom namnet bli en del därav. Inkquisitionen och kyrkan förblev dock två skilda väsen men de hade ett stort samarbete och likvärdigt inflytande. Sällan kolliderade deras åsikter och de hade skilda uppgifter som förhindrade mycket konflikter som annars kunnat uppstå. Munkkapitlet blev det väsen som tolkade och spred Execlons budskap samt förmedlade de traditioner som skapades ur profetens ord. Inkquisitionen blev som det var från början tänkt den arm varmed den Endes vilja och profetens ord beskyddades, med stål och med eld. Inkquisitionen var i sanning ingen passiv organisation. I de flesta fall var den kyrkans företrädare i hednatrakter och slog hårt och hänsynslöst ned de hednauppror som följde i landet i spåren av inbördeskrigen. För drygt 200 år sedan stod hela Nahra enat under en konung och den nahranska treenigheten ledde nu landet. Konungen, Kyrkan och Inkquisitionen.

Vres, slaget vid

Det slag vid den lilla byn Vres i södra Nymark där en numerärt underlägsen nymarkisk arme besegrade en större och bättre utrustad nahransk arme år 504 e. N. Sedan dess har ingen nahransk beväpnad trupp gått över gränsen till Nymark.

Världsanden

I den gamla druidtron den urkraft som är allomstädes närvarande och som allt levande är en del av. Kraften manifesteras i världen framför allt vid moderna och druiderna sades kunna kanalisera dessa krafter.

Väster om bergen

Väster om bergen breder okända skogar ut sig. Få är de som kommit åter från resor dit och än färre är de som kommit åter med sinnena i behåll. Legenderna säger att både svartbloden och det bleka folket kommer från andra sidan bergen.

Örthaga

Örthaga är länshuvudstad i Hjortrike. Staden är liten och hertigätten Svipdagsbane har inte sitt fäste här. Istället huserar Svipdagsbane längre åt nordväst vid den mindre köpingen Timmerhed. Staden är den enda av Nymarks länshuvudstäder som inte har en kyrka. Ett mindre missionshus finns dock.

Östanvik

Östanvik är länshuvudstaden i Rodes län.



Praktisk information

På följande sidor kan man finna information om hur man ska gå tillväga för att bli en del av den saga som utspelar sig den 23 - 29 juli 2001. Ta chansen att drömma dig bort under röda vingar.



Allmän information

Vad: Ett levande rollspel satt i en fiktiv sagovärld.

När: 23 - 29 juli, 2001.

Var: 1800-talsgård utanför Insjön i Dalarna

Antal deltagare: 250

Kostnad: 350:-

Postgiro: 58 76 47 - 9 (Föreningen Wermlandsgillet)

Sista inbetalningsdag: 1 april

Hemsida: urv.dimension.nu

Arrangör: Wermlandsgillet



Detta är utskick ett för det levande rollspelet (lajvet) Under Röda Vingar. Utskick två kommer att skickas till alla som betalat in deltagaravgiften senast den sista januari 2001. Utskick två består till största delen av detaljerad information rörande sagans värld, främst då Nymark och Nahra. I utskick två finner man även regler för strid och säkerhet under arrangemanget samt information om hur man tar sig till området.

Innan den sista maj 2001 kommer alla deltagare att få sina personliga intriger skickade till sig. I detta tredje och sista utskick kommer även sista-minuten information att ges. Titta dock ofta in på hemsidan för att hålla dig ständigt uppdaterad om all information som gäller Under Röda Vingar.

Roller vi söker



Edan beskrivs de stora och viktiga grupper vi söker för Under Röda Vingar. Varje grupp utser en ansvarig gruppleddare bland som håller kontakten med arrangörerna. Om du känner att du vill delta i en redan tillsatt grupp hör då av dig till arrangörerna så förmedlar vi kontakten till gruppleddaren i den gruppen. Vi ser gärna uppblandning av enskilda deltagare i grupperna för att främja rollspelandet och möjligheterna till intressant intrigskrivande.

Hertig Durlan Vendelkråkas grupp

Hertigens följe består av hertigen själv, hans sociala krets, tjänare, soldater och rådgivare. Hertigen är den person som kallat till detta möte och Under Röda Vingar utspelar sig på Durlans jaktmarker, vid hans gård en dagsmarsch öster om Uldvinsborg — länshuvudstaden i Varna län.

Representanter för den nahranska kyrkan

Består av en biskop och exempelvis präster, skrivare, tjänare eller andra passande roller, dock inga vapenbärande roller. Biskopsrollen får gärna spelas av en äldre person. Den nahranska kyrkans officiella roll på lajvet är att förmedla kunskapen och erfarenheterna kring den kyrkliga struktur som finns för tron på den Ende i Nahra.

Representanter för den nahranska inkquisitionen – tillsatt!

Den nahranska inkquisitionen bjöds in av hertigen i hemlighet. För att kunna bygga upp den rätta stämning som varje grupp på lajvet kommer att känna inför inkquisitionens närvaro väljer vi att presentera dess närvaro innan arrangemanget. Första lajvdagen är det till allas förvåning som denna organisation har kommit till hertig Vendelkråkas jaktgård. Syftet med att ge deltagarna på Under Röda Vingar information om inkquisitionen innan lajvet är för att ge deltagarna chansen att bestämma hur just deras grupp och karaktärer reagerar på denna med rätta fruktade organisations närvaro.

Munkar ur nahranska klosterkapitlet

Munkgruppen åtföljer kyrkogruppen och består av munkar och eventuellt några få tjänare. Inga beväpnade roller. Munkkapitlet i Nahra ansvarar för tolkningen av Execlon, den heliga skriften, och munkarna kommer därför att finnas till hands som rådgivare i de religiösa, filosofiska och historiska frågorna. Och om någon dispyt uppstår under mötet måste munkarna stå tillhands med en tolkning av Execlon.

Nymarks Riksmarskalk – tillsatt!

Riksmarskalken är Nymarks skattemästare och regentparets personliga rådgivare. Som utsänd observatör från kronan för denne inte med sig stora mängder folk utan endast en mindre skara. En arrangör kommer att spela med i gruppen som rådgivare till Riksmarskalken.

Känd historiker – tillsatt!

Nymarks mest kände historiker Anvar Sterna med litet följe har kommit till platsen för att observera denna historiska tillställning och för att objektivt bokföra händelsen. Gruppen kommer att innehålla en arrangör.

Hertigens jaktmästare och gårdspår – delvis tillsatt

Jaktmästaren är den person som förvaltar hertigens jaktmarker och gårdsparet sköter om själva gården året om. Gruppen kommer att innehålla en arrangör (jaktmästaren). Tillsatt, men det finns utrymme för någon eller några passande roller.

Nymarks riddarordnar

Nymarks riddarordnar är Nymarks försvarare och de enda religiösa organisationerna i riket. Det finns en orden i varje län och deras borgar och fästen är strategiskt utplacerade runt om i länet. Den grupp som väljer att spela en orden får själva, efter samråd med arrangörerna, namnge sin riddarorden och beskriva dess organisation och struktur. Namnet bör dock passa med länets och ordens historia och grundande.

Nymarks riddarordnar, såsom de kommer att representeras på lajvet, liknar till sin uppbyggnad ett råd. Rådsmedlemmarna består av riddarna, som innehar olika poster i orden som till exempel ordensmästare, ceremonimästare, rådgivare eller ordensfader (präst). Det är alltså riddarna själva som innehar de styrande funktionerna inom orden. Under lajvet utgörs orden av personer som gemensamt beslutar och rådslår i viktiga

frågor. Halten av demokrati varierar givetvis mellan ordnarna och minskar ju mer nahrainfluerade en orden är, men bibehåller ändå något av den ursprungliga traditionella gemenskap i beslutsfattandet som fortfarande utmärker de nordliga och mer konservativa ordnarna, till exempel Björnorden.

Roller inom en orden kan till exempel vara ordensmästare, ceremonimästare, rådgivare eller ordensfader (präst). Dessa roller tillsammans med de övriga riddarna (titel på dessa varierar mellan ordnarna) utgör den grupp som gemensamt fattar beslut. Inom denna grupp räknas alla som jämlikar och mästaren är bara den främste av dessa jämlikar. Övriga roller inom orden är till exempel tross, tjänare eller pager (unga riddarpiranter).

Under lajvet kommer de inbjudna ordnarna att ställas inför ställningstaganden om religionens utformning, om relationerna mellan ordnarna, om förhållandet till det egna riket, relationerna till det södra grannlandet Nahra och dess kyrka, om den egna traditionens vara eller icke vara och om hur framtiden skall mötas. För ordnarna kommer det att uppstå konflikter mellan tro och tradition, och den enskilde medlemmen kommer på ett personligt plan att få brottas med denna konflikt. Banden till historien och traditionerna är starka men så är också banden till tron på den Ende. Vad händer då dessa kommer i konflikt, när kraven på förändring stiger till en nivå då kompromisser blir svåra att genomföra? Ordarna är här för att lösa detta dilemma och för att gemensamt, med omtvistad nahransk hjälp, forma den religiösa framtiden i Nymark.

Riddarorden från Hjortrike (Björnorden) – delvis tillsatt

Björnorden är Nymarks största och mest anrika orden och är den orden som anser sig bäst bevara minnet av de ursprungliga ordnarna. Orden är mycket konservativ och var den sista av Nymarks ordnar att ta upp tron på den Ende. Kritiska röster från de södra länen av Nymark har anklagat orden för att fortfarande ha kontakt med folk som utövar den gamla tron.

Gruppen är tillsatt men det finns utrymme för fler deltagare.

Riddarorden från Vildskog

En orden som är mycket folkkär i sitt län och som missionerar mycket bland byarna i skogarna väster om Nymark. Orden är nära knuten till sin hertig, Meclian Skimmerbrand, och dennes släkt. Relationerna mellan Vildskog och Varna län är dåliga och hertigarna misstör varandra. Detta avspeglas också i hur riddarordnarna ser på varandra och kommunikationen mellan dom är ansträngd.

Riddarorden från Forskrike -- delvis tillsatt

Jämte Björnorden från Hjortrike en av de mest konservativa ordnarna som är starkt knutna till traditionerna. Deras riddarväsen är mer utvecklat än Björnordens men orden har tillsammans med länsherren alltid hyst stor misstro till Nahra och nahraner.

Riddarorden från Rodes län

Officiellt en ganska nahravänlig orden som förändrats mycket sedan tron på den Ende etablerades i Nymark. Orden har stor makt och inflytande i Rodes län och är ganska fristående från sin länsherre hertig Gallmar Rävkaft.

Riddarorden från Varna län

En orden som officiellt sett är starkt knuten till hertig Durlan Vendelkråka. Orden misstror sin nordliga granne Vildskog, och dess riddarorden djupt. Händelser under de senaste åren har bäddat för denna misstro, varav annekteringen av Silverhedstrakten och missionen där är bara en av dessa händelser.

Riddarorden från Ekeslätt

Ekeslättens orden är rik och väl utrustad. Den är starkt influerad av det nahranska feodalsystemet och är mer hierarkisk till sin uppbyggnad än någon annan orden i Nymark. Under de senaste åren har orden tagit sig stora friheter i lagtolkningen och har efter nahransk förebild börjat jaga kättare och oliktänkande i de områden där orden har mest inflytande. Ekeslättens riddarorden var den första av Nymarks alla ordnar att införliva droppen i sitt heraldiska vapnet.

Riddarorden från Kungsmark

Den ståtligaste och bäst utrustade av Nymarks ordnar. Enligt den gamla traditionen är denna orden knuten till regentparet men det senaste århundradets förändringar och upptagandet av tron på den Ende har förändrat orden. Ordens uppbyggnad har förändrats i och med inflytandet av nahransk kultur och förebild.

Resande värdshus – delvis tillsatt

Värdshuspersonalen är tillsatt men några få roller, såsom gycklare, sagoberättare, musiker eller andra passande roller, är tänkbara att åtfölja det resande värdshuset.

Övrigt

Det finns, tror vi, bland deltagarna bra förslag på andra roller som kan passa in på lajvet. Kom gärna med egna förslag och kontakta arrangörerna.

Exempel på roller vi inte söker

På grund av vi under arrangementet vill skapa en så nära och trovärdig fiktiv tillvaro som möjligt vill vi undvika roller som är svåra att gestalta. Det innebär inte att de inte existerar i den sagovärld vi byggt upp. Istället finns de i olika utsträckning som kända eller mindre kända mytiska varelser. En av de stora anledningarna är att området kring hertigens jaktstuga befinner sig i civiliserade och kultiverade trakter mitt i Nymark, och det vore synnerligen omöjligt för till exempel ett gäng troll från bergen att omärkta ta sig till trakten.

Stämningen och känslan av sin egen karaktärs närvaro i Nymark är det vi vill åstadkomma, och vi vill därför minimera de moment som kan riskera att denna stämning bryts. Väsen annat än människor blir lätt mål för tolkning från spelaren sida om vad det är han/hon egentligen står inför och därmed störs den fiktiva tillvaron. Bara för att något existerar i sagans värld behöver det inte gestaltas under ett lajv.

Vissa av de roller vi inte söker är också sådana människoroller som inte har en giltig anledning att befinna sig på området och som inte passar in i sagan denna gång.

Nedan ges några exempel på roller vi därför inte söker till detta lajv

Svartfolk

Knytt eller andra mystiska väsen

Monster

Äventyrare

Legosoldater

Roller med egna religioner eller från andra länder än Nymark och Nahra

Anmälningsrutiner

Efter att du tittat igenom rollistan, utskicket och hemsidan (<http://urv.dimension.nu>) är det dags att anmäla sig till Under Röda Vingar. För att anmäla sig till lajvet följer du beskrivningen nedan. Vi vill dock påpeka följande:

- * Deltagare yngre än 16 år får endast delta under lajvet om en vuxen deltagare skriftligen tar på sig ansvaret för den yngre under arrangemanget. Då lajvet utspelas 2001 räknas de födda 1986 eller senare som yngre än 16 år, och med vuxet sällskap menas myndig person (vanligtvis 18 år) som tar fullt ansvar för den yngre.
- * Samtliga omyndiga deltagare får endast delta på lajvet om målsman för deltagaren skriftligen godkänner detta.
- * Vi ser gärna att ni håller kontakt med oss via telefon hellre än e-post. Detta för att det blir lättare att hålla kontakten mellan deltagare och arrangör.

1. Titta igenom utskick ett eller hemsidan och fundera ut vad du och din grupp skulle vilja spela.
2. Ring någon av arrangörerna och berätta vad du och din grupp har kommit fram till. Under denna diskussion med arrangören kommer vi fram till vad som är en bra lösning för er grupp och för lajvet.
3. Du och din grupp skriver nu en intresseanmälan på avsedd blankett (finns på hemsidan, <http://urv.dimension.nu>, om du inte har tillgång till Internet, ring till någon av arrangörerna så skickar vi blanketterna). I denna blankett skriver ni in adressuppgifter för den av er som skall vara gruppens kontaktperson. Under gruppinformation fyller ni i uppgifter som baseras på det samtal ni hade med arrangören. Denna blankett skickas sedan till arrangörerna.
4. Arrangörerna godkänner intresseanmälan och kontaktar dig och din grupp. En av arrangörerna blir nu er kontaktarrangör. Betala in deltagaravgiften 350 kronor på postgiro 58 76 47 - 9 (betalningsmottagare **Föreningen Wermlandsgillet**). Deltagaravgiften skall vara betald senast 1 april 2001, men vi ser gärna att ni betalar så fort ni fått er roll godkänd av arrangörerna.
5. I samband med detta fyller du i deltagarblanketten (också den finns på hemsidan). Där skall uppgifter om dig som deltagare stå och uppgifter om din karaktär. Du skall också tala om vad du vill uppleva under spelet och vad för typ av intriger du önskar ha.
6. Intriger, både gruppintriger och personliga intriger, skickas i god tid innan lajvet så att det finns möjlighet att diskutera oklarheter med arrangörerna.